

Nr. 47

John
TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

HELMERT M.

DE WRAAK VAN DR. CHENG

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 – Het einde van de Octopus
- Nr. 40 – De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 – De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 – Templar contra „Templar“
- Nr. 43 – Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 – De Gouden Baori
- Nr. 45 – De Harem van Yabori
- Nr. 46 – De echo van het oerwoud
- Nr. 47 – De wraak van Dr. Cheng

In voorbereiding:

- Nr. 48 – Het verdwenen lijk

De wraak van Dr. Cheng

HOOFDSTUK I.

Waarin de nieuwsberichten onderbroken worden en Arouet de Voltaire ontkleed en met gebroken ledematen in een kelder wordt aangetroffen.

John Templar, de grootste aller avonturiers, die de wereld ooit gekend heeft, wierp een blik op zijn gouden polshorloge, stond dan op uit zijn fauteuil bij het haardvuur en draaide de witte knop van het radiotoestel om. Na een sigaret opgestoken te hebben ging hij weer zitten en luisterde aandachtig naar de laatste maten van een klassiek pianoconcert, dat weldra gevolgd zou worden door de klokslag acht uur en het nieuws. Maryse Choisy, de charmante Franse vriendin van de avonturier, zat tegenover hem, verdiept in de lectuur van een van Honoré de Balzac's onvergetelijke meesterwerken. Zij scheen niet in het minst gestoord te worden door het aanzwelende geluid van de pianomuziek, die de grote salon van het statige patriciërshuis aan St. James Square vulde. Met haar linker hand onder het hoofd verslond ze de regels, waarmede de bladzijden van haar boek bedrukt waren. Ze schonk zelfs geen aandacht aan haar vriend, die op het nieuws zat te wachten.

De pianomuziek verstomde en zacht weerklonk het gebrom in de luidspreker. Toen sloeg de Big Ben acht slagen en kondigde de omroeper het nieuws aan. Hij begon met de „headlines” en gaf vervolgens het meer gedetailleerde nieuws van de afgelopen dag.

— ...daarom heeft de Franse regering besloten een enquête-commissie in te stellen, welke belast zal worden met het onderzoek inzake de „affaires des généraux.” Het communistische kamerlid Duclos protesteerde onder meer heftig tegen de door de kamer aangenomen resolutie betreffende de ontslaanvragen van...

Plotseling verstomde de stem in de aether. Templar keek Maryse aan, die eveneens van

haar boek opzag en geduldig wachtten zij totdat de nieuwslezer door zou gaan met de rest van de berichten. Doch er kwam niets. Er klonk wat gekraak in de luidspreker en toen volgde plotseling een geheel andere stem, welke met een duidelijk waarneembaar buitenlands accent begon te spreken.

— Volk van Engeland, begon de vreemde spreker. Om redenen van het grootste belang was ik genoodzaakt de nieuwsberichten van de B.B.C. in de aether te doen verstommen en mijn eigen zender in te schakelen. Als rechtstreekse nazaat van de Ming-dynastie en als vertegenwoordiger van de Chinese vrijheidsgedachten, wil ik enkele ogenblikken uw aandacht opeisen teneinde enkele zaken van groot gewicht onder uw attentie te brengen. Zoals u bekend zal zijn heeft de Engelse regering onlangs de grenzeloze brutaliteit gehad verraad te plegen ten opzichte van haar democratische vrijheidsgedachten, door de met bloed en tranen aan de macht gekomen communistische regering in Peking, als de officiële Chinese regering te erkennen. Hierdoor werd het vertrouwen van miljoenen Chinezen diep geschokt en voelden miljoenen van mijn landgenoten zich verraden door de regering en het volk van Engeland. Zij die op Formosa, het laatste bolwerk van de nationalistische regering, een hopeloze strijd voeren tegen de horden, die het eeuwenoude China tot slavernij zullen brengen, werden hierdoor verkocht voor een hand vol goud. Maar zij zullen de strijd niet opgeven, zij zullen vechten tegen de onderdrukkers van hun land en tegen de landen, die deze onderdrukkers financieel en moreel steunen. Daarom ben ik naar Engeland gekomen om de strijd aan te binden tegen het Engelse volk. De wraakgedachten, welke ik koester zal mij in staat stellen mijn voorgenomen plannen ten uitvoer te leggen. Ik zal mij wreken op de Engelse regering en op het Engelse volk en niet rusten voordat ik ellende en chaos in uw land gezaaid heb. Beschouw mijn bedreigingen niet als bluf van onverschillig welke aard, doch als een

waarheid, welke niet zal kunnen worden ontlopen. In de komende dagen zult u allen zien, dat ik machtiger ben dan de regering en het volk van Engeland tezamen en dat ik in staat ben een wereldrijk te vernietigen. Neemt u in acht.... uw aller einde is nabij....

De vreemde, hoge stem zweeg even plotseling als hij begonnen was en enkele ogenblikken later kwam de stem van de nieuwslezer weer in de aether.

Templar keek Maryse doordringend aan en zei:

— Maryse.... heb je dat begrepen?

Ze schudde langzaam het hoofd en zei:

— Neen, niet al te best. Jij?

— Ja, maar al te goed.

— Wie zou die man geweest zijn, denk je? Een Chinees?

— Ja, Maryse, die man was een Chinees en ik weet zelfs wie het is.

— Weet je dat?

— Ja, en jij kent zijn naam eveneens.

— Ik? Maar vertel het me dan toch.

— Zijn naam luidt.... Dr. Cheng. Maryse, het misdadigste genie, dat ik ooit ontmoet heb. We hebben al genoeg met Dr. Cheng meegeemaakt, om aan zijn woorden te betwijfelen. En daarom....

— Maar, John, neem me nu toch niet kwalijk, maar zover ik weet is die Dr. Cheng reeds geruime tijd dood. Is hij niet het vorige jaar met zijn jacht in het Kanaal in de lucht gevlogen?

— Inderdaad, Maryse, zijn jacht vloog in de lucht, maar het schijnt niettemin, dat hij het leven er van af heeft weten te brengen. Dr. Cheng is een man, die over leven en dood schijnt te kunnen beschikken. Weet je niet, dat we hem nog eens een keer dood gewaand hadden en dat hij toen toch plotseling weer opdook?

— Ja, dat herinner ik me wel. Maar ik dacht toch werkelijk, dat hij nu voor goed dood zou zijn.

— We hebben zojuist gehoord, dat we ons dan allebei vergist hebben. Dr. Cheng heeft het vaste voornemen ellende en chaos in Engeland te zaaien en als er niet iemand is, die hem in dit krankzinnige besluit zal tegenhouden, dan kunnen er in het Engeland van 1950 vreemde dingen gaan gebeuren. Je weet toch ook nog wel over welke duivelse ideeën die Cheng beschikt en wat voor een magische kracht hij schijnt te kunnen ontwikkelen. Hij is werkelijk het grootste misdadige genie, dat ik ooit meegeemaakt heb.

— Maar wat zou hij bedoelen met ellende en chaos zaaien? vroeg Maryse.

— Ja, kindje, als ik dat wist zou ik het je vertellen, maar wij zullen de komende dagen af moeten wachten en zien wat er van Dr. Cheng's voorspellingen uit zal komen.

— Nou, ik denk wel, dat de politie op dit ogenblik reeds op de hoogte zal zijn en ...

Plotseling rinkelde de telefoon en met een paar grote stappen stond Templar er naast en nam hij de hoorn van de haak.

— Met Sir Neville Carlisle, zei hij in de microfoon.

— Sir Neville, u spreekt met inspecteur Marlowe van Scotland Yard. Goedenavond, Sir Neville.

— Aha, goedenavond mijn beste Marlowe. Tijd niets van je vernomen. Je hebt zeker net naar de radio zitten luisteren, wel?

— Ja, hebt u het ook gehoord? Wat denkt u er van? Hebt u zich reeds een theorie omtrent de indentiteit van die geheimzinnige spreker gevormd?

— Vast en zeker, inspecteur, en ik heb er zo'n voorgevoel van dat u dat ook reeds gedaan hebt.

— Inderdaad, Sir Neville. U gelooft dus ook, dat die man Dr. Cheng was?

— Daar ben ik stellig van overtuigd, inspecteur. Het kan niemand anders geweest zijn en bovendien heb ik maar al te duidelijk zijn hoge, piepende stem herkend. Maar waarom bel je me eigenlijk op?

— Wel, Sir Neville, ik weet, dat u de vorige keer ook tegen Dr. Cheng ten strijde bent getrokken. Ik dacht misschien....

— Dan heb je goed gedacht, Marlowe, antwoordde Templar. Ook ditmaal zal ik tegen Cheng ten strijde trekken en wel zodra ik iets naders van hem verneem.

— Ik mag dus op uw medewerking rekenen, Sir Neville? vroeg inspecteur Marlowe opgelucht.

— Vanzelfsprekend, Marlowe. Wie zou Dr. Cheng anders te lijf moeten gaan?

Het bleef even stil in de hoorn. Toen zei Marlowe weer:

— Ik zal onmiddellijk contact met u opnemen zodra ik iets naders heb vernomen. In de komende dagen zullen we wel weer gekke dingen gaan beleven. Hoofdinspecteur Slowgate dreigde tenminste al een zenuwberoerte te krijgen toen ik hem vertelde, dat Dr. Cheng weer eens opgedoken was in Londen.

— Geef hem dan wat vaeriaan, Marlowe en leg hem natte compressen op het voorhoofd. Dat kalmeert. . . .

— Denkt u, Sir Neville, dat we er dit keer ook in zullen slagen hem klein te krijgen? vroeg Marlowe een beetje onzeker.

— Tja, wat moet ik daarvan zeggen? Tot dusver hebben we hem eigenlijk nog helemaal niet klein gekregen. Wat we de vorige keren hebben kunnen bereiken was, dat we hem voor enige tijd het zwijgen hebben kunnen opleggen, doch Dr. Cheng heeft niet stil gezeten in die tijd. Terwijl wij niets van hem hoorden en meenden, dat zijn lichaam door de een of andere haai was geconsumeerd, zon Dr. Cheng op wraak en bereidde hij een nieuw misdadig plan voor. Thans gaat het onder de dekmantel van vaderlandsliefde en medelijden met zijn volk, dat door de communisten geknecht zal worden. Doch in wezen is hij de grootste beroepsmisdadiger, die er bestaat. Enfin, we zullen maar geduldig afwachten, inspecteur. Zodra u iets hoort laat u het me wel weten, hè? Tot ziens, dan.

Hij hing op en keerde peinzend naar zijn zetel terug. Geruime tijd zat hij met half toegeknepen ogen voor zich uit te staren, terwijl ook Maryse een angstig en drukkend stilzwijgen bewaarde. Hun gedachten waren bij een en dezelfde persoon: Dr. Cheng, de geniale misdadiger, die weldra heel wat ellende en chaos in Engeland zou zaaien en die evenmin zijn oude rivaal van St. James Square met rust zou laten. Want ook met Templar had Dr. Cheng nog enkele appeltjes te schillen, ook op hem zou de oude, rimpelige Chinees zich trachten te wreken.

- 0 -

In Baker Street bevond zich het wereldvermaarde wassenbeeldenmuseum van Madama Tussaud, die jaarlijks honderdduizenden vreemdelingen uit alle uithoeken der aarde naar binnen trok en waar ontelbare bewonderende ogen in volle verbazing staarden naar de sprekend gelijkende en als het ware tot het leven teruggekeerde figuren van beroemde personen, die eens geleefd hebben of nog leven.

Het was twee dagen na de mysterieuze oproep van Dr. Cheng over de Engelse radiozender. De elektrische klok in de grote hall van het panopticum stond op half acht en de lichten brandden reeds in alle zalen, hoewel het museum eerst om negen uur haar poorten voor

het publiek zou openen. Maar om half acht iedere morgen, werd Madame Tussaud's wassenbeeldenmuseum altijd belegerd door een aantal werksters, die het vuil en het stof van de vorige dag moesten opruimen. Met plumeaux en stofdoeken trokken zij dan ten strijde, maakten grapjes onder elkaar over de imposante wasfiguren en deden vlijtig hun werk. Er klonk dan op dat prille morgenuur het gerrammel van emmers en het gekras van bezems over de vloeren.

Martha Hebblethwaite was een omvangrijke honderdtachtig ponder met een vriendelijk, altijd lachend gezicht, dat aan alle kanten ont sierd werd door vlekken, puistjes en wratjes met haar. Ze had veel weg van een slagschip en verspreidde een geur, welke men gewend is aan te treffen in gesloten apenkooien. Haar zwarte haren hingen als wortelloof rond haar hoofd en haar enorme boezem, die met de dag lager kwam te hangen, overschaduwde practisch gesproken haar hele buik. En die was heus niet klein. Ze stond met de dikke armen op een bezemsteel te leunen, terwijl kleine zweetstraaltjes langs haar rode wangen liepen. Martha Hebblethwaite had het warm. Ze had dan ook hard gewerkt en stond nu even uit te rusten, terwijl ze met haar kleine kraaloojes goedhartig naar de imposante figuur van de beroemde Franse schrijver, filosoof, dichter en historicus Arouet de Voltaire keek, die met gesloten ogen en gevouwen handen op een stoel voor haar zat. Voltaire was weliswaar al een dikke honderd zeventig jaar dood, doch Martha Hebblethwaite bleef hem een sympathieke verschijning vinden. Alleen meende ze, dat Voltaire vroeger altijd de ogen open had, terwijl deze nu gesloten waren. Zijn haar was ook wel anders geknipt, dacht ze. Was het eerst niet altijd veel langer? Ze vroeg zich af of een wassenbeeld inderdaad de ogen kon openen en sluiten, hetgeen haar nogal ongelooflijk wilde voorkomen.

En daar Martha Hebblethwaite zoals het merendeel harer sexegenoten nogal niet onbelangrijk nieuwsgierig was, nam ze haar vette armen van de bezemsteel af en stiefelde regelrecht naar het kleine platform, waarop Voltaire temidden van enkele kunstbroeders gezeten was. Ze boog haar bovenlichaam een weinig naar voren en hield haar zwetend gezicht op een afstand van een tiental centimeters van het zijne. Voltaire scheen er geen hinder van te hebben en bemerkte niet eens, welke apenlucht Martha verspreidde. Doch Martha op haar

beurt stelde vast, dat Voltaire helemaal niet meer op Voltaire leek. Gisteren had ze nog wat met hem staan praten en nu was hij in een dag en een nacht aanmerkelijk ouder geworden en zat bovendien te slapen.

Neen, dat kon Martha Hebblethwaite niet goed begrijpen. Ze trok dan ook de stoute schoenen aan en tilde voorzichtig het linker ooglid op. Doch toen ze bemerkte, dat dit ooglid in kwestie daadwerkelijk kon worden opgelicht en echt vleselijk aanvoelde schrok ze niet weinig. Ze gaf een hees gillette en trok de hand terug, terwijl Voltaire op hetzelfde ogenblik zijn handen ontvouwde en zijn armen slap langs het lichaam liet vallen.

Hierdoor raakte Martha nog meer over stuur, en toen ze bemerkte, dat het hele lichaam langzaam naar rechts wegzakte en elk ogenblik op de grond dreigde te vallen gaf ze een door merg en been gaande gil, die luid weergalme in de holle zalen van het panopticum.

Op dit sirenegeloei kwamen van alle kanten werksters en zelfs de bewaker Tom Puddaby aansnellen.

Martha Hebblethwaite was het lage podium afgestrompeld en stond nu weer met de bezemsteel in haar handen op enige afstand van de gesneuvelde Voltaire, die roerloos op de grond lag temidden van zijn kameraden Jean Jaques Rousseau en Molière.

De werksters — vier in getal — en Tom Puddaby schaarden zich om Martha heen en het was de bewaker, die het eerst het woord tot haar richtte:

— Martha, heb jij zo gegild? vroeg hij al pruimend.

— Ja, wie dacht je anders? Koningin Victoria soms? Kijk daar maar eens op het podium. Voltaire is van z'n stokkie gegaan, maar ik geloof zelfs dat het hem helemaal niet meer is.

Tom Puddaby duwde de tabakspruim van de linker naar de rechter wang, trok een zeer bedenkelijk en tevens geleerd gezicht en liep met kleine pasjes naar het podium. Naast het lichaam van Voltaire knielde hij neer, en toen hij het aanraakte om het om te rollen deinsde hij verschrikt achteruit.

— Maar...., stotterde hij, maar.... dat is een echt mens.... het is dood.... een lijk.... wel allemachtig hoe komt dat hier? En waar is Voltairé?

Tom Puddaby was danig uit zijn evenwicht gebracht door deze ontstellende ontdekking en het duurde geruime tijd voordat hij in staat was antwoord te geven op de talrijke vragen,

die de werksters op hem afvuurden.

— Ja, God, kinderen, wat weet ik daar nou van? Weet ik wat ze met Voltaire uitgehaald hebben? Gisteravond zat hij er nog en nu zit een ander in zijn plaats. En nog wel een echt lijk.

— Van wie zou dat lijk wezen? vroeg een lange, penige vrouw, die er van voren net zo uitzag als van achteren.

— Misschien heeft hij wel een enveloppe in zijn zak waar zijn naam op staat.

— Toe ga jij eens kijken, Tom, zei weer een derde.

— Niks te kijken, brulde Tom, die plotseling zijn waardigheid als museumbewaker weer teruggewonnen had. Iedereen blijft met zijn vurige tengels van dat lijk af. Begrepen? Ik bel de politie op en die moet maar uitvissen wat er aan het handje is. Kom, aan jullie werk, luie eenden.

Het was niet de gewoonte van Tom Puddaby om op een dergelijke manier uit te varen tegen het vrouwvolk, dat onder zijn toezicht het museum moest reinigen, doch de vreemde ontdekking had hem in niet geringe mate uit zijn evenwicht gebracht. Een lijk komt tenslotte niet zo maar een museum binnengewandeld om ergens op een stoel plaats te nemen. Het moest er dus neergezet zijn door iemand, die het op zijn nek droeg toen hij binnenkwam. Maar overdag zou zo iets in de gaten hebben gelopen en dus moet het wel 's nachts gebeurd zijn. Deze waren de conclusies van Tom Puddaby, bewaker van Madame Tussaud's Wassenbeeldenmuseum.

In het kleine kantoortje, waar de bewakers hun brood plachten op te eten, bladerde Tom Puddaby zenuwachtig in het beduimelde telefoonboek. Het duurde ongeveer acht minuten voor hij het nummer van Scotland Yard gevonden had, omdat hij niet goed wist hoe Scotland Yard geschreven werd. Maar eindelijk had hij het dan toch en met een ietwat bevende wijsvinger liet hij de nikkelen schijf van het toestel draaien. Na enkele malen stevig gekucht te hebben, waarbij de hoorn rijkelijk met tabakssap besproeid werd, zei hij:

— U spreekt met Madame Tussaud's Wassenbeeldenmuseum. Spreek ik met Scotland Yard?

— Daar spreekt u mee, antwoordde een norske stem aan het andere eind van de draad.

— O, meneer, er is hier iets geheimzinnigs gebeurd. U moet weten, dat Voltaire plotseling levend is geworden en nu voor lijk tegen de grond ligt.

— Wat zegt u? riep de ander. Bent u wel goed wijs, meneer?

— Ja, meneer, Voltaire is een echt mens geworden en nu is hij dood. Martha Hebblethwaite vond haar, meneer, zijn benen en armen zijn slap, dat merkte ik toen ik hem om wilde draaien en hij voelt echt vlezig aan, maar wel erg koud.

— Maar wat heeft Voltaire daar mee te maken, en wie is Voltaire eigenlijk?

— Voltaire? Hebt u nooit van Voltaire gehoord? Voltaire is de naam van die man die op de grond ligt. Anders zit hij altijd op een stoel, maar toen Martha Hebblethwaite zijn ogen open wilde doen viel hij er af.

— Maar wie is Voltaire in vredesnaam? schreeuwde de man aan de lijn.

— Voltaire? Dat is een beroemdheid, meneer. F. M. A. Arouet de Voltaire, werd in 1694 geboren en stierf in 1778, hij was een beroemd Frans schrijver, filosoof, dichter en historicus, de vriend en leermeester van Frederik de Grote. Hij oefende een scherpe critiek op de Rooms-Katholieke Kerk en schreef vele satiren, drama's, comedies, romans en historische....

— Wilt u nu ophouden met die onzin? brulde de politiemans. En vertelt u me onmiddellijk wat er gebeurd is. Is er iemand vermoord bij u?

— Ja, of neen, vermoord is hij niet. Ik heb u toch alleen gezegd, dat er een echt dood mens op de grond ligt en dat hij veel op Voltaire lijkt maar dat het hem niet is. Voltaire is trouwens van was en deze man van echt vlees.

Het bleef even stil in de hoorn, toen antwoordde de politiestem:

— Goed, raakt u niets aan, ik zal iemand naar u toe sturen.

Toen werd de verbinding verbroken.

Wat het een wonder, dat Inspecteur Marlowe belast werd met het onderzoek naar deze mysterieuze persoonsverwisseling? De politiemans arriveerde ongeveer een kwartier later in gezelschap van twee detectives, die het personeel bijentrommelden in de hall waar Voltaire had gezeten.

Marlowe, die vanwege het vroege ochtenduur nog niet in een bijster goed humeur verkeerde, bromde iets tegen Tom Puddaby, die probeerde de inspecteur uit te leggen wat er aan de hand was, doch aangezien de uitleggingen van Tom Puddaby te gecompliceerd waren om door inspecteur Marlowe begrepen te worden, duwde de speurhond de bewaker op zij en

begaf zich naar het gevallen lichaam, dat de kleding van de grote Voltaire droeg.

Marlowe knielde naast het lichaam neer en hoefde het slechts even aan te raken om te weten, dat hier inderdaad geen sprake was van een wassen beeld maar van een echte dode, die men de kleren van Voltaire had aangetrokken teneinde te voorkomen, dat het lijk onmiddellijk ontdekt zou worden. Was dit dus niet reeds een belangrijke aanwijzing, welke op moord duidde?

Inspecteur Marlowe liet fotografen en vingerafdrukken-experts aanrukken en gaf bevel, dat het museum voor het publiek gesloten zou blijven totdat de politie de heropening toestond. Marlowe ondervroeg Tom Puddaby, Martha Hebblethwaite en de andere werkvrouwen, doch niemand kon enig licht op de zaak werpen.

Daarop gaf Marlowe bevel dat het personeel zou gaan zoeken naar het wassen beeld van Voltaire, dat wel ergens verstopt zou zijn.

Inmiddels was de politiedokter gearriveerd en hadden de beide detectives het lijk ontdaan van Voltaire's kleren. Het resultaat was, dat er een mager gebouwd manspersoon te voorschijn kwam van omstreeks vijf en vijftig jaar. Er werden foto's van genomen en toen begon de dokter zijn onderzoek. Marlowe wachtte ongeduldig en liep wat doelloos rond in het museum. Hij meende het gezicht van de man, die in Voltaire's kleren was aangetroffen, al eens eerder gezien te hebben doch kon zich met geen mogelijkheid herinneren waar dat geweest zou kunnen zijn. Na een half uurtje ongeveer was de dokter met zijn onderzoek gereed.

— En, dokter? Wat is de doodsoorzaak? vroeg Marlowe, terwijl hij zijn aantekenboekje voor de dag haalde.

Dr. Winfield trok een bedenkelijk gezicht en haalde langzaam de schouders op.

— Tja, inspecteur, ik ben het er met mezelf nog niet goed over eens. Er zijn bepaalde aanwijzingen, die duiden op een hartverlamming, andere weer op een vergiftiging, het zou zelfs mogelijk kunnen zijn, dat de man om het leven is gekomen door verstikking.

— Dat heb ik nog nooit gehoord, antwoordde Marlowe. Ik dacht wel, dat men vergiftiging gemakkelijk vast kon stellen aan de hand van de pupillen.

— Er zijn vele gevallen van vergiftiging, inspecteur, waarbij de pupillen geen enkele verandering ondergaan. In elk geval kan ik hier niets anders vaststellen. Laat u het lichaam

naar het laboratorium brengen, waar ik het nauwkeuriger zal onderzoeken.

Dr. Winfield verliet het museum en inspecteur Marlowe gaf opdracht het lichaam te laten weghalen door een ambulance.

Terwijl inspecteur Marlowe nog steeds bezig was naar het zoeken van een oplossing voor dit raadsel, keerde Tom Puddaby terug met de mededeling, dat hij Voltaire gevonden had. In een van de kelderruimten had hij het beeld aangetroffen, zwaar verminkt en met gebroken ledematen. De kleren waren verdwenen.

— Ik ben hier nu al een en twintig jaar bewaker, inspecteur, zei Tom Puddaby, maar zoiets is me nog nooit overkomen. Was het nu een echt lijk, inspecteur.

— Ja.

— En wie is het, inspecteur?

— Weet ik niet.

Marlowe draaide zich om en riep zijn detectives bij elkaar.

— Ik ga naar de Yard terug om uit te vissen wie die kerel geweest is, zei hij. Blijven jullie hier en laat niemand er in of er uit. Onderzoek het personeel nog eens en probeer iets belangrijks te vinden. Ik had al genoeg van dit zaakje voor ik er aan begonnen was. Straks ben ik weer terug.

Inspecteur Marlowe verliet het museum, stapte in zijn wagen en reed terug naar Scotland Yard, waar men op het laboratorium reeds druk bezig was met een nauwkeurig onderzoek naar de doodsoorzaak van het onbekende lijk.

Marlowe bracht vervolgens verslag uit bij zijn chef, Hoofdinspecteur Slowgate, die hem gedurende het gehele relaas geen enkele maal in de rede viel.

— En je weet niet wie het is? vroeg Slowgate tenslotte.

— Neen, sir, ik kan er niet opkomen. Ik meen wel, dat gezicht ergens van te herkennen, maar ik zou niet weten van waar. U moet niet vergeten, dat je een naakte man niet zo gauw herkent als een geklede man.

— Ik ga met je mee naar het laboratorium, zei Slowgate. Misschien ken ik hem.

Inspecteur Marlowe volgde zijn chef naar het enorme politie-laboratorium, waar Dr. Winfield met behulp van enkele zijner assistenten bezig was het zojuist binnen gebrachte lijk aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Hoofdinspecteur Slowgate begroette de heren en drong zich naar voren om een blik te werpen op het bleke gezicht van de dode. Toen keek hij naar inspecteur Marlowe, vervolgens

naar Dr. Winfield en toen weer naar het lijk.

— Herkent u hem, sir? vroeg Marlowe.

— Of ik hem herken? herhaalde Slowgate langzaam. Man, zie jij niet wie dit is? Kijk eens goed, die trekken van dat gezicht. Kerel, dat gezicht kent toch iedereen in Engeland.

Marlowe en Dr. Winfield bekeken nogmaals het bleke gezicht van de dode, doch schudden peinzend hun hoofden.

— Weet je het niet? vroeg Slowgate.

En toen Marlowe treurig het hoofd schudde, zei de hoofdinspecteur:

— Deze man is Sir Nathan Kendrick.

Het bleef even doodstil in het ruime, lichte laboratorium. Doch na enige ogenblikken verbrak Marlowe het stilzwijgen en herhaalde schor:

— Sir Nathan Kendrick?... De Onder-
Minister van Buitenlandse Zaken??

— Precies, antwoordde Slowgate, terwijl woede zich van hem meester maakte. Precies, Marlowe, deze man is Sir Nathan Kendrick, onder-minister van Buitenlandse Zaken. Zie je het verband nu nog niet? Denk eens even aan die geheimzinnige radio-boodschap van enkele dagen geleden. Aan die bedreigingen van die Chinees. Zie je nu het verband. Sir Nathan Kendrick was de man, die de Chinese Ambassadeur op de hoogte stelde van de beslissing van de Engelse regering om het communistische regiem in Peking te erkennen als de officiële Chinese regering. Daarom moest Sir Nathan Kendrick sterven als eerste van een lange rij, die ongetwijfeld zal volgen. Dr. Cheng heeft zijn woord gestand gedaan, hij zal ellende en chaos zaaien in Engeland.

Hebt U reeds kennis gemaakt

met Gentlemen

MAGAZINE

het maandblad voor mannen?

Met attractieve kleurenfoto's,
prettige ontspanningslectuur,
puzzle-hoekje, enz.

Abonnementsprijs: f 1.25 (24 frs.)
per kwartaal, f 2.50 (45 frs.) per half-
jaar, f 5.— (90 frs.) per jaar, bij voor-
uitbetaling per giro of postwissel.

B. H. S. UITGEVERSBEDRIJF - DEN HAAG
Spuistraat 9 - Telefoon 114096 - Giro 532216

DE INTERNATIONALE PERS, ANTWERPEN
Kortemarkstraat 18 - Tel. 95895 - P.C. 403672

HOOFDSTUK II.

Waarin John Templar 's avonds laat bij een kruidenier op bezoek gaat en een trap uiteindelijk geen gewone trap blijkt te zijn.

Nog diezelfde dag vernam John Templar het ontstellende nieuws van de dood van Sir Nathan Kendrick, de onder-minister van Buitenlandse Zaken, wiens ontzielde lichaam was aangetroffen in het wereldberoemde wassenbeeldenmuseum van Madame Tussaud in Baker Street. Hij had trouwens geweten, dat Dr. Cheng niet lang zou dralen met het ten uitvoer brengen van zijn plannen. Aanvankelijk had hij het voornemen gekoesterd niets te doen totdat Dr. Cheng zichzelf met hem in verbinding zou stellen, aangezien hij gevoegelijkerwijs aan kon nemen, dat de Chinees zich op de grote avonturier zou willen wreken.

Doch gezien de omstandigheden waaronder Sir Nathan Kendrick de dood had gevonden, een dood waarvan de juiste oorzaak nog steeds niet precies kon worden vastgesteld, besloot John Templar zelf het initiatief in handen te nemen en het spoor van de misdadiger in optima forma zelf te gaan zoeken. Hij had de aangelegenheid zorgvuldig besproken met inspecteur Marlowe van Scotland Yard, die reeds voor hij met het onderzoek was begonnen aan het einde van zijn Latijn was gekomen. De arme man zag zich niet meer opgewassen tegen de misdadige rafinesse en het moordzuchtige intellect van de Chinees. Hij had er triestig uitgezien, inspecteur Marlowe, en hij had Templar verteld, dat hoofdinspecteur Slowgate in een humeur verkeerde, waarin hij zijn chef nog nooit had aangetroffen. Bovendien hing de gehele dag het Ministerie van Binnenlandse Zaken en dat van Justitie aan de telefoon, iets waartegen de zenuwen van hoofdinspecteur Slowgate en die van inspecteur Marlowe niet meer bestand schenen te zijn.

Templar had de zaak eveneens besproken met Maryse Choisy, die geen andere uitweg had kunnen vinden dan de koe bij de hoorns te vatten en op onderzoek te gaan.

Vandaar dat de grote onbekende zich die avond in een nogal sjofele plunje naar de havenwijken van Londen begaf en onderdook in het beruchte Limehouse, waar de Chinezen-wijk gevestigd was en tienduizenden Oosterlingen bijeen hokten. Hij was gekleed als een ruwe matroos en slenterde onverschillig door de

nauwe sloppen van de lugubere buurt. Hij was op weg naar een oude vriend van hem, die ergens in de buurt van Cotton Street een kruidenierswinkeltje hield. De man, Tan Foe genaamd, was een ongeveer vijftigjarige Chinees, die reeds vanaf zijn negende jaar in Londen woonde en van practisch elke gebeurtenis in Chinatown op de hoogte was. Daarom had Templar reeds meerdere malen voordeel kunnen putten uit deze hechte vriendschap, welke enkele jaren voor de oorlog was ontstaan door het feit, dat de avonturier Tan Foe eens het leven gered had in een gevecht tussen een half dozijn Chinezen.

Het winkeltje van Tan Foe was reeds gesloten toen Templar er aan kwam. Hij tikte zachtjes doch dringend op de glazen ruit van de winkel deur en wachtte totdat men hem zou komen opendoen. Het duurde evenwel geruime tijd en Templar moest nog tweemaal kloppen toen een licht gedruis aan de andere kant van de deur hem op deed zien. Er werd een smoezelig gordijn opzij geschoven en het gezicht van Tan Foe verscheen voor de ruit. De Chinees herkende de late bezoeker onmiddellijk en haastte zich de deur te openen.

— Oei, Sir Neville Carlisle, fluisterde de Chinees, terwijl hij de avonturier binnenliet. Dat zijn lange tijd geleden u komen bezoeken Tan Foe. U hebben zeker zeer gewichtige dingen te bespreken met Tan Foe omdat u komen naar mijn nederige woning.

— Goedenavond, Tan Foe, begroette Templar zijn oude vriend, je weet wel als ik bij jou kom dat ik altijd gewichtige dingen te bespreken heb. Ga me maar voor naar je achterkamer.

De Chinees glimlachte tevreden en schuifelde snel weg door de donkere winkel in de richting van het kleine achterkamertje, waar de gebruikelijke wanorde heerste. Het rook er naar knoflook en uien en onwillekeurig kon men de indruk krijgen, dat er onder het onopgemaakte bed sedert enkele dagen een paar dode honden lagen te rotten.

Teneinde de stinkende lucht uit zijn neus te verdrijven, stak Templar een sigaret op en blies een dikke rookwolk door zijn neus. Toen nam hij plaats op de houten stoel, die achter de vettige tafel stond en keek Tan Foe enkele ogenblikken aandachtig aan.

— Wat voeren Sir Neville Carlisle naar nederige woning van Tan Foe? vroeg de Oosterling, die tegenover Templar was blijven staan

en zijn handen verstopte in de wijde mouwen van zijn kimono.

— Ik wilde weten of jij me misschien zoudt kunnen helpen, Tan Foe, begon Templar. Je hebt waarschijnlijk wel eens gehoord van een zekere Dr. Cheng, een landsman van je, die het vorige jaar in Londen opdoemde en zich nogal minder gentleman-like aanstelde. Hij werd herhaaldelijk verdreven of op de vlucht geslagen en ik persoonlijk had een groot aandeel in zijn verdwijning. Ik waande hem eerlijk gezegd dood, maar Dr. Cheng schijnt naar willekeur over leven en dood te kunnen beschikken en dezer dagen dook hij opnieuw in Londen op. Je hebt waarschijnlijk gehoord van die geheimzinnige radioboodschap van enkele dagen geleden.

— Ja, Tan Foe zelf hebben geluisterd. Tan Foe zijn ook niet vriend van communisten maar Tan Foe houden niet van zaaien ellende en chaos in goede Engeland waar Tan Foe reeds meer dan veertig jaar gelukkig wonen en leven. Vele Chinezen in Chinatown communisten zijn maar nog meer Chinezen in Chinatown achter Tsjang Kai Sjek staan, maar niet houden van manier waarop Dr. Cheng zich willen wreken op beslissing van Engelse gouvernement om regering van Peking te erkennen.

— Vertel me eens eerlijk, Tan Foe, heb jij enig idee of die Dr. Cheng zich in Chinatown ophoudt?

— Ja, Sir Neville, Tan Foe weten dat Dr. Cheng wonen op dit ogenblik in China-Town maar weten niet waar precies.

— Zou je daar achter kunnen komen, denk je?

— Tan Foe kunnen proberen, Sir Neville. Ik luisteren morgen en overmorgen overal en veel vragen en weinig spreken. U mij begrijpen? Ik wel denken te weten komen waar Dr. Cheng wonen. Maar Dr. Cheng gevaarlijke man zijn en Dr. Cheng niet nalaten Tan Foe doodsteken wanneer hij merken ik spionneren voor Sir Neville.

— Maar Tan Foe moet ook heel voorzichtig tewerk gaan, antwoordde Templar. Je hoeft voor mij alleen maar uit te vinden, waar Dr. Cheng zich ongeveer kan bevinden. Als je mij dat morgen in de loop van de dag zou kunnen vertellen zorg ik wel voor de rest en krijgt Tan Foe een mooi cadeautje van mij. Is dat goed?

— Sir Neville zijn zeer goed voor Tan Foe en Tan Foe zijn best doen zullen alles te weten komen wat Sir Neville wensen.

— Goed dan, Tan Foe, laten we afspreken,

dat ik morgen in de loop van de dag langs kom om te horen of je iets hebt vernomen wat voor mij van belang kan zijn. Denk je dat je zult slagen in hetgeen je moet doen?

— Ik denken wel, Sir Neville. Tan Foe hebben zeer veel vrienden in Chinatown die vijanden zijn van Dr. Cheng. Ik hebben goede hoop ik u morgen kunnen vertellen waar Dr. Cheng wonen.

— All right, Tan Foe, tot morgen dan. Maar... wees voorzichtig. Je weet wel wat ik bedoel, niet waar?

— Tan Foe weten wat u bedoelen, Sir Neville. Hij zullen zijn voorzichtig alsof leven staan op het spel.

— Dat is ook inderdaad zo, Tan Foe, voegde Templar er nog aan toe. Je leven staat werkelijk op het spel. Als Dr. Cheng er achter komt, dat jij bezig bent tegen hem samen te spannen met mij dan kun je er donder op zeggen, dat hij niet zal rusten voordat je lijk in de Theems ligt te drijven.

— Lijk van Tan Foe niet komen in Theems. Sir Neville niet behoeven zijn bang voor Tan Foe. Tan Foe kunnen zijn heel slim en handig.

— Goedenavond dan, Tan Foe, tot morgen.

Templar verliet het kleine kruidenierswinkelje van de Chinees en liep langzaam door het wirwar van straatjes, waaruit de Londense Chinezenwijk bestond. Het was er donker. Hier en daar stond een lantaarn, die een vaal lichtschijnsel van zich afwierp en grillige schaduw tegen de muren wierp.

Toen Templar een hoek omsloeg keek hij onwillekeurig even achter zich. Hij deed dit zonder enige bedoeling, doch was blij, dat hij het uiteindelijk gedaan had. Want op een afstand van misschien vier à vijf meter, sloop een kleine, donkere gedaante langs de huizenkant achter hem aan en het wilde Templar voorkomen alsof de man een mes in de hand hield. Hij was vanzelfsprekend in staat geweest zich om te keren en op de man toe te springen, doch een zeker voorgevoel zei hem dit niet te doen. Daarom sloeg hij argeloos de hoek om en bleef dan staan. Nog geen seconde later weerklonken zachte, doch snelle voetstappen, van iemand, die enkele meters hard loopt en toen verscheen het gezicht van een kleine, magere Chinees om de hoek. Ditmaal zag Templar duidelijk het blinkende staal van een vlijsscherp mes in de hand van de man. Hij liet zich dan ook geen tijd om ergens over na te denken, maar greep de man, die juist toe wilde stoten bij de pols en draaide hem bijkans de arm uit

het lid. De Chinees liet een erbarmelijk geluid horen en het mes viel kletterend op de stenen. Toen trok Templar de man, die licht als een veertje was over zijn schouders heen en slingerde hem minstens vijf meter van zich af. Daar bleef de kerel roerloos liggen. Templar pakte het mes op en bekeek het. Het was een Chinese dolk van fijne makelij. Het handvat was kunstzinnig bewerkt met grillige figuren, die allerhande draken voorstelden.

Hij stak de dolk in zijn binnenzak en liep op de man toe. Met één hand tilde hij hem van de grond op en hield hem staande.

— Was het je bedoeling me te vermoorden? vroeg hij de man in het Chinees.

De man, die een angstige trek op het gezicht had, schudde bibberend het hoofd en probeerde iets te zeggen doch Templar gaf hem een tik in het gele gezicht, waarop de man bijna begon te huilen.

— Lieg niet, voegde hij de man toe. Waarom kwam je dan achter me aan met een dolk in je hand? Je wilde me vermoorden, hè? Wie gaf je opdracht daartoe?

— Niemand, antwoordde de man.

— O, dus je deed dat helemaal maar uit je zelf. Zo maar, voor tijdsverblijf. Heb ik je iets misdaan, kende je me? Nou, vertel op, waarom wilde je me vermoorden?

— Ik moest wel, antwoordde de man zachtjes.

— Wie gaf je opdracht er toe?

— Mijn meester.

— En wie is je meester?

De man schudde treurig het hoofd en sloeg de ogen neer.

Templar schudde hem door elkaar en zei streng:

— Toe, vertel op, wie is je meester?

— Dat mag ik nooit vertellen, antwoordde de Chinees.

— Vertel me dan maar waar je meester woont, dan zal ik hem zelf gaan vragen waarom je mij vermoorden moest?

— O, heer, doe dat niet. Hij zal mij dan ook vermoorden. Ik ben maar een arme Chinees, die werken moet voor zijn broodje. Ik moet alles doen wat mijn meester mij beveelt. Hij zal me vermoorden als ik hem verraad.

— Dan krijg je je verdiende loon, zwijn dat je bent. Kom, vertel me wie je meester is en waar hij woont en ik zal je laten gaan. Doe je het niet, dan lever ik je uit aan de politie en kun je minstens tien jaar in de gevangenis brommen. Vind je dat prettiger?

De man gaf geen antwoord. Het scheen wel of hij hilde. Doch Templar kende de Chinese mentaliteit voldoende om te weten, dat een Chinees hard als marmer kan zijn als het moet en geen zelfmedelijden kent.

— Toe, maak geen toneelvoorstelling hier. Ik zeg je nog eenmaal me te vertellen wie je meester is en waar hij woont. En doe je het niet kom dan maar mee naar de Commercial Road, daar is het politiebureau. Misschien dat ze je daar aan het spreken krijgen.

— Ik zal u alles vertellen, heer, maar beloof me, dat u me zult laten gaan en tegen mijn meester zult beschermen.

— Dat beloof ik je. Als je me eerlijk de waarheid zegt zal ik je je vrijheid teruggeven en je tegen de wraak van je meester beschermen.

— Mijn meester heet Dr. Cheng, heer. Hij woont in deze straat op nummer 14. Het is een groot, smal huis met een lage stoep er voor. Daar woont hij, heer.

— Alleen?

— Met zijn dochter.

— Met Kuantcheh? vroeg Templar verbaasd, die niet begrijpen kon, dat de mooie, verleidelijke dochter van de Chinees ook nog in leven zou zijn.

— Kuantcheh is haar naam, heer.

— Zijn er nog andere mensen in huis? Bedienden?

— Ja, heer. Dr. Cheng woont er met zijn dochter Kuantcheh en vier bedienden, heer.

— Ben jij ook een bediende van hem?

— Ja, heer.

— Hoe wist je dat ik de man was, die je doden moest? vroeg Templar.

— Mijn meester zei me, dat u in een groot huis op St. James Square woonde. Ik heb dit huis de hele dag bewaakt, heer, en vanavond zag ik u het huis verlaten in deze kleding. Ik ben u gevolgd naar de winkel van Tan Foe en...

— Ken je Tan Foe? vroeg Templar scherp.

— Ja, heer, ik woon al twintig jaar in Chinatown en Tan Foe is een goede vriend van me.

— Je spreekt dus ook Engels?

— Ja, heer, maar niet zo goed als u, heer.

— Mmmm, je bent dus een vriend van Tan Foe, hè? En wat denk je dat ik bij Tan Foe moest doen?

— Dat weet ik niet, heer. Ik heb twintig minuten, misschien langer, misschien korter staan wachten aan de overkant en toen u naar buiten kwam ben ik u opnieuw gevolgd. Bij de hoek wilde ik u doodsteken. Omdat ik dat van mijn

meester moest doen, heer. Maar ik deed het niet met plezier, heer, geloof mij.

Templar vond de Chinees maar een arm stukje mens, dat niet veel ruggegraat bezat en de indruk wekte met iedereen mee te praten om ieders sympathie te veroveren.

— Hoe is je naam? vroeg Templar.

— Li Wang, heer, mijn moeder en vader....

— Ja, ja, laat dat maar achterwege en bespaar me verder je sentimentaliteiten. Ik heb genoeg van die onzin. Kom, wijs me het huis van Dr. Cheng. Ben je werkelijk een vriend van Tan Foe?

— Ja, heer, dat zweer ik u bij de hoofden van mijn....

— Goed, goed, laat die hoofden met rust, die heb je meer dan genoeg bezoedeld. Je bent dus een vriend van Tan Foe, niet? Wel, als je me het huis van Dr. Cheng gewezen hebt ga je naar de winkel van Tan Foe en vertelt hem wat je geprobeerd hebt te doen. Je zegt hem dat ik je naar hem toegestuurd heb en dat je bij hem moet blijven wachten tot ik naar hem toe kom. Heb je dat begrepen, Li Wang

— Ja, heer, ik zal onmiddellijk naar de winkel van Tan Foe gaan en hem alles eerlijk vertellen en op u blijven wachten bij hem.

— Wijs me dan nu het huis.

Li Wang liep vooruit de straat in en bleef een paar honderd meter verderop voor een smal, drie verdiepingen hoog huis staan. De vensters waren met houten luiken afgeschermd en nergens viel een straaltje licht naar buiten.

— Dit is het huis, heer, kan ik nu gaan? vroeg Li Wang.

— Hoe moest je binnen komen? vroeg Templar.

— Door vijf maal op de deur te kloppen, heer. Twee maal langzaam en drie maal snel.

— Dank je. Ga nu maar naar de winkel van Tan Foe en wacht daar op me. Maar, denk er om, probeer me niet te bedriegen, Li Wang, want dan ben je nog niet gelukkig. Dan zal ik je strot dichtknijpen, tot er geen lucht meer doorgaat. Heb je dat begrepen, Li Wang?

— Ja, heer.

— Ga dan en denk aan mijn woorden.

Li Wang maakte een kleine buiging en verdween snel in de donkere straat uit het gezicht.

Toen de snelle voetstappen van de Chinees waren verstomd en de rust in de smalle, donkere straat weer was hersteld liep Templar de vier treden van de stenen stoep op en legde zijn oor tegen het paneel van de deur te luisteren. Niet het minste geluid drong vanuit het

huis tot hem door en na enkele ogenblikken gewacht te hebben balde hij zijn vuist en tikte vijf maal op het houten paneel: twee maal lang en drie maal kort.

Weer bleef hij luisteren toen zijn kloppen tegen de muren van de straat weerkaatsten en na ongeveer een halve minuut gewacht te hebben, hoorde hij hoe er een grendel werd weggeschoven en een sleutel omgedraaid. De deur ging op een kier open en onmiddellijk had Templar zijn voet tussen de deur en het paneel geplant. De Chinees, die hem opengedaan had, duwde uit alle macht tegen de deur, doch tevergeefs. Templar daarentegen duwde eveneens en zijn kracht bleek de sterkste te zijn. De deur week langzaam en hij drong de smalle gang binnen.

— Zeg tegen je meester dat ik hem wens te spreken, zei hij in het Engels tegen de Chinees.

— Wie wensen u te spreken? vroeg de man.

— Je meester, Dr. Cheng. Ben je soms doof?

Hij liep de gang wat verder in terwijl de Chinees de deur achter zich sloot. Het was een smalle, lange gang, in het midden waarvan een smalle rechte trap naar boven leidde. Er brandden een paar zwakke lampjes aan het gebladerde plafond en de stoffering kon niet anders dan karig genoemd worden. Op de vloer lag oud, versleten linoleum en langs de wanden hingen een paar gescheurde wanddoeken, die Chinese sprookjes uitbeeldden.

De Chinees, die hem open gedaan had, liep langs hem heen en wilde de trap op gaan naar boven toen Templar plotseling een hem bekende stem hoorde:

— Wel, wel, Sir Neville Carlisle, wees welkom in mijn nederige woning.

Templar keek in de richting vanwaar de stem gekomen was en zag boven aan de trap de rijzige gestalte staan van Dr. Cheng. Hij was gekleed in een groene, zijden kimono, die rijkelijk met gouddraad was bestikt. Op het oude, langwerpige hoofd stond het onafscheidelijke, ronde kalotje, dat duidde op de waardigheid van een mandarijn. Dr. Cheng was niets veranderd. Het perkamenten gezicht stond even strak als altijd en de wrede grijns om de smalle lippen kon hoogstens harder dan voorheen genoemd worden. Langs de beide mondhoeken hingen de zwart zijden snorharen af, die ongeveer een lengte hadden van tien centimeter. De handen gingen — zoals gewoonlijk — geheel schuil in de wijde mouwen van de groene kimono.

Templar keek een ogenblik gefascineerd naar de imposante gestalte van zijn aartsvijand, toen deed hij een sprong naar voren en terwijl hij zijn revolver uit de zak trok, rende hij met drie treden tegelijk de trap op naar boven.

Bijna was hij bovenaan en hij wilde zijn handen reeds uitsteken om de Chinees te grijpen, toen er plotseling iets wonderlijks gebeurde. De treden van de trap klapten alle tegelijk op, zodat de trap in een seconde veranderd was in een gladde plank, die in een hoek van vijf en veertig graden tussen de benedengang en de eerste verdieping stond.

Templar probeerde zich nog vast te houden aan de leuning, doch hierin mocht hij niet slagen en als een biljartbal rolde hij langs de opgeklapte treden naar beneden waar hij voor de voeten van de Chinese bediende terecht kwam.

In zijn val had hij zijn revolver weten te behouden en toen hij overeind krabbelde en het wapen op de Chinees wilde richten, werd plotseling zijn arm met kracht naar achteren gerukt en omgedraaid, zodat hij het wel uit kon schreeuwen van de pijn. Er bleef hem niets anders over dan de revolver te laten vallen. En kletterend viel het zware wapen op de kale vloer van de gang.

De greep van de Chinees nam geen greintje af en een knagende pijn schoot door zijn hele bovenlichaam. Hij beet zich op de tanden om het niet uit te schreeuwen en keek wanhopig naar de rijzige figuur boven aan de trap. Hij probeerde achteruit te trappen tegen de benen van zijn vijand doch zijn voeten schopten slechts in het luchtledige en troffen geen doel.

— Kom, kom, klonk dan weer de stem van de Chinees boven aan de trap. Sir Neville, zo gedraagt men zich in Engeland toch niet in het huis van zijn gastheer. Ik had van u andere manieren verwacht. Kunt U het uithouden zo of moet ik Kai Su bevel geven uw arm nog iets meer om te draaien?

Templar beet zich op de lippen zodat het bloed er uit sprong. Tranen drongen in zijn ogen en hij voelde hoe de hele gang begon te draaien voor zijn ogen. Als hij alleen maar zijn handen vrij had dan zou hij de Chinees wurgen tot er geen lucht meer in zijn longen overgebleven was. Maar de ijzeren greep van Kai Su verminderde niet in het minst en hij wist, dat hij weldra aan het einde van zijn uithoudingsvermogen zou zijn en bewusteloos tegen de grond zou slaan.

— Kunnen wij rustig praten zonder dat u handtastelijk wordt, Sir Neville? vroeg Dr.

Cheng, die nog steeds boven aan de trap stond.

Templar knikte en stamelde:

— Ja.... eh.... ja....

— Kai Su, laat Sir Neville's arm los.

Onmiddellijk daarop nam de druk op zijn arm af en eerst toen voelde hij welk een pijn de kerel hem gedaan had. Het kostte hem moeite zijn arm weer in de normale stand te brengen en zijn hele schouderblad leek wel ontwricht. Hij richtte zijn blikken op de Chinees boven aan de trap en zei dan:

— Waarover wilt U praten?

— Ik dacht, dat u mij spreken wilde, Sir Neville, antwoordde Dr. Cheng. Dat zei u tenminste toen u hier binnen kwam en Kai Su u wilde aandienen bij mij. Mag ik u verzoeken de trap op te komen en uw revolver beneden te laten?

Templar keek naar de trap en zag, dat de treden weer neergeklapt waren. Kai Su stond nog steeds met zijn revolver in de hand en toen hij het nutteloze van een eventuele ontvluchtingspoging inszag liep hij op de trap toe en klom langzaam naar boven.

Dr. Cheng ging hem voor naar een vertrek aan de voorzijde van het huis, dat smaakvol en in zekere zin zelfs luxueus was ingericht. Er stonden overal lage divans met ontelbaar veel bestikte kussens. Er lag een keur van tapijten op de vloer en aan de wand hingen zware, kostbare gobelins, die het geheel een warm aanzien gaven.

Dr. Cheng nam plaats op een der divans en maakte Templar met een korte beweging van zijn hand kenbaar zijn voorbeeld te volgen. Van een klein, rond tafeltje nam hij een gouden sigarettenpijpje op, stak er een sigaret in en stak deze aan. Hij inhaleerde de geurige rook diep en blies deze dan in een dun straaltje tussen de dunne lippen weer uit.

— Vertel mij, Sir Neville, wat u wenst te weten en ik zal u onomwonden antwoorden. Wat is het doel van uw onverwachts bezoek?

— Uw indrukwekkende radiorede, antwoordde Templar.

— Aha, lachte de Chinees. Hebt u die ook gehoord. Ik heb vernomen, dat de uitzending bijzonder goed geslaagd is, alles kwam uitstekend door, zelfs in het Noorden van Schotland en Ierland. En dat te bereiken met mijn eigen gebouwde zender is toch werkelijk een prestatie.

— Maar hoe slaagde u er in de nieuwsomroeper van de B.B.C. uit de aether te verdringen? vroeg Templar nieuwsgierig.

— Dat is het werk van een speciaal door mij geconstrueerde zender, die alle aethergolven op een bepaald punt absorbeert en neutraliseert. Ik zuig als het ware alle uitzendingen naar mij toe, houd ze vast en zend mijn eigen golven, die een zeer aparte frequentie hebben uit. Het lijkt u misschien wel allemaal erg fantastisch, doch u hebt de bewijzen er van gehoord, niet waar? Het is u toch bekend, dat Dr. Cheng oppermachtig is, Sir Neville. Ik ben in staat alle natuurkrachten ten eigen voordele aan te wenden en de elementen aan mijn wil ondergeschikt te maken. Lijkt u dat vreemd? Wel, laat ik u dan zeggen, dat iedereen dit zou kunnen mits hij over voldoende concentratievermogen kon beschikken. En dat missen de meeste mensen dezer aarde. Vandaar dat zij niet tegen mij zijn opgewassen en dat iedereen vroeg of laat het onderspit moet delven.

— Berustten die bedreigingen welke u door de radio uitsprak op waarheid, Dr. Cheng? vroeg Templar.

— Volkomen, waarde Sir Neville, er was geen greintje bluff bij.

— En op welke wijze had u gedacht in Engeland ellende en chaos te zaaien?

— Wilt u dat graag weten? Welaan, ik zal het u vertellen, mijn waarde vriend, een ter dood veroordeelde heeft nu eenmaal altijd het recht om eer laatste wens te doen. Deze wens van u zal in vervulling gaan. Luister naar hetgeen ik u te zeggen heb. Gij weet ongetwijfeld, dat Sir Nathan Kendrick dood werd aangetroffen in het wassenbeeldenmuseum van Madame Tussaud in Baker Street. Dat was mijn werk, Sir Neville. Ik maakte een einde aan Sir Nathan's leven en liet hem vervolgens door mijn bedienden naar Baker Street vervoeren, waar men hem de kleren van Arouet de Voltaire aantrok. Sir Nathan was namelijk de man, die de Chinese Ambassadeur in Londen op de hoogte stelde van de beslissing van de Britse regering om de communistische regering van Mao Tse Toeng in Peking te erkennen. Sir Nathan zal door andere vooraanstaande diplomaten en politici gevolgd worden, Sir Neville. Reeds daardoor zaai ik voldoende ellende om een chaos te veroorzaken. Maar de chaos die ik wil ontketenen valt met geen pen te beschrijven. Het drinkwater zal vergiftigd worden, de oogsten in de opslagplaatsen zullen verrotten, ja, zelfs de lucht in de straten en parken zal verpest worden, zodat heel Engeland gedoemd zal zijn tot sterven. O, ik heb nog zo vele pijlen op mijn boog, maar de

grootste pijl is wel de vernietiging van het Britse eilandenrijk door middel van mijn nieuwste vinding.

Het gehele eiland zal verbranden en verschrompelen en in de golven verdwijnen, doordat ik er slechts enkele uren een straal opzet, die van zo'n ongekende sterkte is, dat alles, staal, ijzer, graniet, ja, zelfs diamant als papier verbrandt. En dit zal ik doen vanuit mijn vliegtuig, dat reeds gereed staat om te starten. Engeland zal vernietigd worden, niet zoals op de Dag des Oordeels, maar nog veel grondiger. Er zal niets meer van het oude Albion terug te vinden zijn en Engeland zal rusten in de schoot van het verzonken Atlantis.

Templar voelde zich misselijk. Hij hoorde de stem van Dr. Cheng steeds onduidelijker en uiteindelijk hoorde hij niets meer, toen werd alles zwart voor zijn ogen en viel hij achterover op de divan waar hij bewegingloos bleef liggen.

HOOFDSTUK III.

Waarin de dood door de straten van de Britse hoofdstad wandelt en John Templar de hartstochtelijkste kus van zijn leven proeft.

De volgende dag ging er een golf van ellende over de Britse Hoofdstad. Er gebeurden vreemde, angstaanjagende dingen en vele mensen stierven op onverklaarbare wijze.

Zo werd bij voorbeeld Sir Alan Wicker, lid van het Hogerhuis dood in zijn wagen aangetroffen, toen deze stopte voor het Parlementsgebouw. Nick Canterbury, een vooraanstaande figuur uit de Labour-Party stierf midden op straat toen hij bezig was een krant bij een boekenstalletje te kopen. Lord Earlwood, eigenaar van een aantal invloedrijke dagbladen uit de Britse hoofdstad werd dood achter zijn bureau aangetroffen.

En dit zijn nog slechts enkele van de vele raadselachtige gevallen, die heel Engeland, ja, het hele Europese continent in opschudding zetten. En overall werd de naam van Dr. Cheng gefluisterd. In Fleet Street ratelden de telexmachines op de redactie-bureaux van de grote dagbladen onafgebroken. Scotland Yard was plotseling veranderd in een krankzinnigen-instituut. Van hoog tot laag verkeerde men in een hyper-nerveuze stemming en niemand luisterde meer naar de bevelen van zijn chefs.

Inspecteur Marlowe liep al anderhalf uur aan een stuk met de handen diep in de zakken van zijn plooi-loze broek zijn werkkamer op en neer en Hoofdinspecteur Slowgate liet voor de tweede maal die morgen een tubetje aspirines halen, terwijl de Hoofdcommissaris „wegens dringende gezondheidsredenen” buitensteeds vertoefde en zijn werkzaamheden had overgedragen aan de Commissaris.

Maar ook op het stille, deftige St. James Square was er iets niet in orde. In het stijlvolle patriciërshuis van John Templar heerste eveneens een drukkende atmosfeer. Maryse Choisy, de intieme vriendin van de grote avonturier, zat met roodbetraande ogen voor het venster naar buiten te staren, terwijl James, de trouwe huisknecht, als een uit marmere gehouwen standbeeld enige meters achter haar stond.

— Wil ik iets te eten voor U maken, miss? vroeg hij kalm.

— Neen, dank je, James, ik heb geen trek.

Maryse schudde het hoofd en slikte een paar tranen weg, die in haar keel opwelden.

— Wil ik dan wat koffie voor U zetten?, miss?

— Neen, ook niet, James. Heus ik heb nergens trek in. Laat me maar met rust, als je wilt.

— Mag ik zo vrij zijn op te merken, miss, vervolgde de reus, dat wij verplicht zijn de politie op de hoogte te stellen van Sir Neville's verdwijning.

— Wat heeft het voor zin, James? vroeg het meisje. Wat zal de politie kunnen doen? Scotland Yard heeft al genoeg aan haar hoofd om zich nog te bekommeren om een verdwenen stadgenoot.

— Maar wij mogen niet werkeloos toe blijven zien, miss. Wilt U mij vergunning geven iets te ondernemen, miss?

Maryse Choisy draaide zich om en keek een ogenblik naar de reusachtige gestalte van de bediende.

— Maar wat wil je dan doen, James? Wat kunnen we doen?

— Ik zou kunnen proberen het spoor te volgen van Sir Neville, miss.

— Hoe wil je dan beginnen?

— Ik weet, dat Sir Neville gisteravond een bezoek wilde gaan brengen aan de winkel van Tan Foe in Chinatown, miss.

— Ken jij die Tan Foe?

— Ja zeker, miss, ik heb hem verscheidene malen ontmoet. Ik wilde naar hem toegaan en

vragen of Sir Neville gisteravond bij hem geweest is. Vindt u dat goed, miss?

— Maar dan moet ik alleen hier achterblijven?

— Dat lijkt me inderdaad het beste, miss. U kunt toch alle deuren en ramen afsluiten, terwijl ik weg ben en zodra ik iets bijzonders ontdekt heb, zal ik u opbellen.

— Goed, James, ga maar naar de winkel van Tan Foe en laat me weten wanneer je iets bijzonders ontdekt, al is het nog zo weinig.

— Goed, miss, ik dank u wel, miss.

James scheen plotseling opgelucht te zijn. Hij draaide zich om en verliet de ruime salon, zijn meesteres alleen achterlatend met haar verdriet. Nog geen vijf minuten later reed hij in de kleine sportwagen het plein rond en verdween in een der straten, die naar Piccadilly voerden. Een half uurtje later stopte hij in de nauwe straat voor de winkel van Tan Foe. De Chinees stond eenzaam achter de toonbank en begroette de reus met een brede glimlach en een diepe buiging.

— Tan Foe, heb jij gisteren Sir Neville gezien? viel James met de deur in huis.

— Ja, heer, Sir Neville gisteravond laat mij geweest zijn. Hij willen weten adres van Dr. Cheng.

— Dat weet ik, Tan Foe. Heb je daarna niets meer van hem gehoord?

Tan Foe schudde het hoofd, doch bleef geheimzinnig glimlachen, terwijl hij onophoudelijk aan de houten pijp trok, die tussen zijn afgebokkelde tanden geklemd zat.

— Sir Neville is verdwenen, Tan Foe en ik moet hem vinden. Ik vrees, dat Dr. Cheng hem te pakken heeft gekregen en dat zijn leven in gevaar is.

Tan Foe bleef maar steeds glimlachen. Maar toen de reus niets meer zei, opende hij de lippen, nam de pijp uit zijn mond en sprak:

— Misschien ik u kunnen helpen, zei hij. U komen mee naar achterkamer.

James volgde de kleine Chinees naar het achter de winkel gelegen woonvertrek waar Templar de avond te voren ook gezeten had en keek achterdochtig naar de andere Chinees, die op een houten stoel aan de tafel zat.

— Deze Chinees zijn Li Wang, oude vriend van Tan Foe, zei de kruidenier. Hij bediende zijn van Dr. Cheng en weten waar Dr. Cheng wonen. Li Wang gisteravond proberen Sir Neville met mes dood te steken, maar Sir Neville Li Wang grijpen en veel slaan voor straf. Toen Li Wang hem wijzen huis waar Dr. Cheng wo-

nen en Sir Neville zeggen Li Wang gaan moeten naar winkel van Tan Foe en daar op hem wachten moeten. Li Wang nu reeds hele nacht en morgen wachten en nog niets van Sir Neville gehoord of gezien hebben.

— Maar is die Li Wang een vriend van je? vroeg James verbaand.

— Ja, Li Wang goed mens zijn maar staan onder macht van Dr. Cheng, die veel macht hebben over Chinezen. En Li Wang niet durven weigeren toen Dr. Cheng hem zeggen hij moeten Sir Neville vermoorden met dolk.

— Zou Li Wang me naar het huis van Dr. Cheng willen brengen? vroeg James.

— Li Wang u brengen waar u wil, heer, antwoordde Tan Foe. Li Wang niet zijn slecht mens en hebben veel spijt van daad met dolk.

— Zeg dan tegen Li Wang, dat hij me naar het huis van Dr. Cheng brengt, Tan Foe.

— Ik begrepen hebben, antwoordde Li Wang opstaand en diepe buiging makend. Ik zal u brengen naar huis van Dr. Cheng waar Sir Neville waarschijnlijk worden gevangen gehouden. Maar u beter doen politie waarschuwen, maar niet vertellen van Li Wang, die Sir Neville willen doden met dolk en toen veel slaan krij-gen.

— Neen, laat de politie er maar buiten, zei James. Die heeft al genoeg aan haar hoofd. Jullie hebben zeker wel gehoord wat er vandaag allemaal in de stad gebeurd is. De grote pieten sterven als raven. Ik ga wel alleen dat huis binnen en zal zien of ik Sir Neville kan helpen. Ga je mee, Li Wang, we mogen geen tijd verliezen. Ga jij maar terug naar Tan Foe, wanneer ik bij het huis ben. Mocht je geen bericht van me krijgen, voordat de avond gevallen is dan kan Tan Foe de politie waarschuwen en precies vertellen wat er gebeurd is. Begrepen?

— Ja, heer, antwoordde Tan Foe. Ik hebben begrepen en zal politie waarschuwen en alles vertellen wanneer u niet voor avond hier terug zijn. U kunnen rekenen op Tan Foe.

Toen verlieten James en Li Wang de winkel van Tan Foe en begaven zich op weg naar het huis waar Dr. Cheng woonde.

— 0 —

Toen Templar de volgende morgen wakker werd, bevond hij zich in een smal vertrek, dat door een klein, groen lampje aan de zoldering verlicht werd. Hij lag op een laag bed en voelde zich ziek. Zijn hoofd bonste en het leek wel

alsof hij helemaal geen kracht meer bezat. Het kostte hem ontzettend veel moeite zijn arm op te tillen en zijn tong was droog als leer, dat een week lang in de brandende Sahara in het zand heeft gelegen.

Er stond verder niets meer in het kamertje waarin men hem had opgesloten. Want opgesloten zat hij, ook al had hij niet eens aan de deur gevoeld om zich hiervan te overtuigen. Dr. Cheng was er de man niet naar om ook maar iets aan het toeval over te laten. De muren van zijn gevangenis waren met een donkergroen behang beplakt of misschien had het papier wel een andere kleur. In ieder geval gaf het kleine lampje aan het plafond het een groene kleur. Zijn schoenen had men hem uitgetrokken en zijn boord was losgemaakt, met veel moeite wist hij zijn hand naar zijn keel te brengen en voelde of deze soms gezwollen was. Hij had het gevoel alsof hij een uur lang opgeknoopt was geweest en op het laatste nippertje bevrijd was geworden. Hij voelde hoe het bloed tegen zijn slapen bonste en hoe zijn ogen pijn deden van het turen naar het groene lampje.

Gedurende enkele volle minuten lag hij ingespannen te luisteren naar geluiden, die vanuit het huis tot hem doordrongen. Hij meende monotoon gebrom te horen, alsof ergens een zware dynamo stond te draaien. Ook hoorde hij af en toe een stem, die iets riep, wat hij niet verstaan kon. Dan was alles weer stil op het gebrom na. Het huis scheen zelfs te trillen onder de snelle wentelingen van de dynamo, of wat het anders geweest mag zijn.

Hij bracht zijn pols vlak voor zijn ogen en keek ingespannen op de wijzerplaat van zijn horloge. De wijzers stonden op half vier, doch hij bemerkte dat het uurwerk stil was blijven staan en hij kon dus niet eens bij benadering zeggen hoe laat het was. Waarschijnlijk had hij de hele nacht geslapen en misschien wel een deel van de nieuwe dag ook.

Hij begon te denken aan huis, aan Maryse en James, die zich zorgen zouden maken over zijn lange uitblijven en misschien wel de politie in de arm zouden nemen.

Toen schoot hem te binnen, dat hij James de vorige avond verteld had dat hij een bezoek zou gaan brengen aan de winkel van Tan Foe. En Li Wang zou misschien nog steeds in de winkel van Tan Foe op hem zitten wachten. Als James er nu maar aan dacht om naar Tan Foe toe te gaan, dan zou Li Wang hem kunnen vertellen waar Dr. Cheng woonde. En de rest

zou gauw genoeg gebeurd zijn. Een telefoontje naar de politie, het huis van Dr. Cheng zou omsingeld worden door tientallen agenten en anderen zouden met revolvers in de hand naar binnen dringen en hem bevrijden

Maar tot nu toe lag hij nog steeds hulpeloos op het bed in een smal, donker kamertje waar geen straaltje daglicht naar binnen kon vallen.

Hij zal ongeveer een half uur zo met open ogen en mond naar de zoldering hebben liggen staren, toen een licht gedruis zijn aandacht trok. Er klonken voetstappen op de gang en toen werd er een sleutel in het slot omgedraaid. De deur werd geopend en een jonge, beeldschone vrouw trad de kamer binnen. Ze was gekleed in een blauw zijden pantalon met een soort blouse van dezelfde stof en kleur. Haar kleine voetjes staken in rode muiltjes, die tot aan de enkels gesloten waren. Ondanks de wijde blouse kwam haar figuur scherp en verleidelijk uit. De matte teint van haar huid stak scherp af tegen het gitzwarte haar dat in een dikke wrong was samengevlochten in de glooiende hals en de scherpe, smalle wenkbrouwen liepen naar buiten toe iets omhoog, de smalle, amandelvormige ogen overschaduwend.

Templar herkende de vrouw als de dochter van Dr. Cheng, de schone Kuantcheh, die hij reeds eerder ontmoet had. Zij was de dochter van een Chinees en een Europese moeder. Doch haar type was overwegend Chinees, hetgeen haar natuurlijke charme des te meer verhoogde.

Langzaam kwam ze naderbij en vlak voor het bed bleef ze staan en keek hem enkele ogenblikken onderzoekend aan. Toen knielde ze naast hem neer en legde haar koele hand op zijn hete voorhoofd. Die aanraking deed hem goed, het was alsof alle pijn uit zijn lichaam wegvloede en zijn krachten weerkeerden.

— Hoe voelt u zich? vroeg ze in perfect Engels met een zachte, klankvolle stem, die hem als muziek in de oren klonk.

Templar schudde het hoofd omdat hij zich te beroerd voelde om te spreken. Hij was nauwelijks in staat zijn tong te bewegen, laat staan te spreken.

— Gaat het nog niet wat beter? vroeg ze weer. Wilt u iets drinken?

Hij knikte en probeerde te zeggen:

— Wat . . . wa . . . ter . . .

Ze knikte en het was even alsof er een glimlach over haar schoon gezicht gleed. Toen stond ze op en verdween, de deur weer achter zich sluitend. Enkele ogenblikken later keerde ze

terug. Op een houten dienblad stond een glazen karaf water met een glas er naast. Ze plaatste het blad op de grond en kwam op de rand van zijn bed zitten. Het glas schonk ze half vol met water en bracht het dan aan zijn lippen, terwijl zij met haar andere hand zijn hoofd iets optilde en hem voorzichtig het water tussen de droge lippen goot.

Het koele vocht deed hem goed, hij voelde hoe het langs zijn slokdarm naar beneden vloeide en onmiddellijk voelde hij zich stukken beter. Het zware, bijkans niet te verdragen gebons in zijn hoofd nam als bij toverslag af, het kloppen van het bloed tegen zijn slapen werd minder hevig en hij voelde dat zijn krachten terugkeerden. Gretig dronk hij het glas leeg en vroeg om meer.

Kuantcheh vulde opnieuw het glas en liet hem ook dit ledigen.

— Voelt u zich nu iets beter? vroeg ze gevoelvol.

— Ja, gelukkig wel, antwoordde hij zwakjes. Wat is er eigenlijk met me gebeurd? Ik heb het gevoel of ik sedert een jaar aan een zwaar ziekbed gekluisterd lig. Is er iets met me gebeurd? Waar is uw vader?

Haar blik versomberde plotseling en even keek ze naar de rode muiltjes aan haar bekoorlijke voetjes. Toen antwoordde ze:

— Vader is in zijn laboratorium. Hij werkt reeds vanaf vanmorgen vijf uur aan een stuk door. Ik mag hem niet storen, maar straks zal hij wel bij u komen om uw toestand te controleren.

— Mijn toestand te controleren? vroeg Templar verbaasd. Maar wat is er dan in vredesnaam met me gebeurd. Toe, Kuantcheh, zeg me toch wat er met me gebeurd is.

— Ik weet niet of ik het U vertellen mag, Sir Neville, maar vader heeft enkel experimenten op u uitgevoerd.

— Ex . . . perimenten? vroeg Templar langzaam. Maar wat voor experimenten in vredesnaam?

— Dat weet ik niet, Sir Neville, daar heb ik . . . gelukkig geen verstand van.

— Weet u hoe lang ik hier nog moet liggen? vroeg hij hopeloos.

— Ik weet het niet, Sir Neville. U weet, dat vader nooit duldt dat ik me met zijn werk bemoei. Maar u weet evengoed als ik, dat hij u geen kans zal laten om te ontvluchten. Ik meen toch te mogen aannemen, dat u hem nu lang genoeg kent om dit te weten.

— Ik heb er geen behoefte aan om te vluchten, Kuantcheh, antwoordde Templar. De politie weet precies waar ik mij bevind en het zal heus niet lang meer duren, voordat ik bevrijd zal worden.

Kuantcheh kneep haar amandelvormige ogen iets nauwer toe en staarde de man op het bed een ogenblik doordringend aan. Haar smalle lippen waren stijf gesloten en de kleur van haar huid scheen iets matter te zijn dan voorheen. Ja, er lag zelfs een groene glans over. Of kwam dat misschien door het groene lampje dat aan het plafond brandde?

— Dat verhaaltje zal vader nooit geloven, Sir Neville, zei ze toen. Als de politie geweten had waar u was, was zij reeds eerder hier geweest. Heus, gelooft u mij. Onze woning is aan niemand bekend.

— Behalve dan toch aan uw bedienden.

— Zeker, maar die wonen hier in huis.

— Niet allen meer. Waar is bij voorbeeld Li Wang?

Weer vernauwden Kuantcheh's ogen zich en het was duidelijk te zien, dat Templar's woorden doel hadden getroffen.

— Li Wang is gisteravond uitgegaan en niet meer teruggekeerd.

— Ja, dat weet ik. Maar Li Wang was de hele dag al uitgeweest. Hij had opdracht van uw vader gekregen om mij te vermoorden. Daarom stond hij de hele dag in de omgeving van mijn huis aan St. James Square op de loer. En toen ik gisteravond uitging is hij me gevolgd. Op de hoek van deze straat probeerde hij een mes in mijn rug te steken, doch ik kreeg hem net even iets te vroeg in de gaten. Daardoor kon ik voorkomen, dat ik begraven zou worden. Ik gaf hem een flink pak slaag en sprak een ogenblik met hem. Het bleek, dat hij er niets voor voelde nog langer voor uw vader te werken. Ik stuurde hem dus naar een vriend van me en zei hem daar op mij te blijven wachten en de politie te waarschuwen indien ik binnen vier en twintig uur niet terug zou zijn. En dat kunt u van me geloven, het is de zuivere waarheid.

— Ik ben bereid U te geloven, zei ze. Maar wat helpt het U? Als de politie hier komt zal zij niets vinden dat enige argwaan kan wekken. Ik begrijp niet waarom u het zichzelf zo moeilijk maakt. U bent een typische Engelsman, die over veel geld beschikt. U bent rijk en gezond. Werken hoeft u niet, u kunt met vacantie gaan, kortom alles doen wat u wenst.

En niettemin steekt u uw vingers in een wespennest.

— Ik steek mijn vingers in dit wespennest omdat de Westerse beschaving op het spel staat, Kuantcheh. Uw vader is en misdadiger, die de ondergang van het Westen op het oog heeft. Hij vermoordt onschuldige mensen alsof zij insecten zijn en denkt met zijn misdadig brein de gemeenste dingen uit om zich te wreken om wie weet wat voor een reden. Ik weet, dat u het niet altijd eens bent met de practijken van uw vader. Ik weet, dat in uw pink meer gevoel zetelt dan in het hele lichaam van uw vader, maar niettemin toont gij u een gewillige slaaf van een misdadig brein, dat vele medemenschen, u en straks zichzelf in het ongeluk stort. Gij weet, dat ik de waarheid spreek, Kuantcheh, en dat ik mij niet voorgenomen heb Dr. Cheng uit te schakelen uit persoonlijke voordelen. Wat bij mij op de voorgrond staat is een zuiver en natuurlijk gevoel voor mijn medemenschen. Waar zij niet kunnen zal ik hen verdedigen.

— U staat machteloos, Sir Neville, zei Kuantcheh. Er is heel wat gebeurd sedert u dit huis binnenkwam. Twaalf vooraanstaande personen uit het politieke leven stierven vandaag een geheimzinnige dood.

— Twaalf... vooraanstaande personen? herhaalde Templar als in een droom. Maar hij wist onmiddellijk, dat het meisje de waarheid had gesproken, hij wist, dat haar vader opnieuw had toegeslagen en dit keer niet op een mens maar liefst op een dozijn tegelijk.

— Wie... wie zijn het? vroeg hij schor.

— Onder anderen Sir Alan Whicker...

— Het Hogerhuislid?

— Ja. En vervolgens Nick Canterbury.

— Van de Labour-Party?

— Precies.

— En wie nog meer?

— Lord Earlwood...

— De krantenmagnaat van Fleetstreet?

Ze knikte en haar groene ogen schenen te lachen. Er lag een valse gloed in dat groene vuur, een gloed, die slechts veroorzaakt kon zijn door een misdadige wellust.

— Twaalf waren het er?

— Ja, ik ken hun namen niet meer allemaal. Maar zij stierven allen op raadselachtige wijze, evenals Sir Nathan Kendrick, wiens doods-oorzaak nog steeds niet vaststaat.

Templar probeerde zich op te richten, hetgeen hem slechts met moeite afging en toen voelde hij, dat er iets scherps tegen zijn borst

aankwam. Hij viel terug en stak zijn hand onder zijn jasje. Zijn vingers betastten een koud, hard voorwerp met een scherpe kant en plotseling herinnerde hij zich dat hij de vorige avond de dolk van Li Wang bij zich had gestoken. Dat betekende dus, dat hij niet helemaal ongewa- pend was en dat zelfs Dr. Cheng wel eens iets over het hoofd kon zien.

— Vertel mij eens hoe laat het is, Kuantcheh, zei hij even later.

— Is uw horloge stil blijven staan?

— Ja.

— Het zal ongeveer twee uur zijn, misschien iets later, doch niet veel. Ik kwam om half twee precies uw kamer binnen.

— En heeft uw vader nog steeds geen gelegenheid om mij te ontvangen?

— Wanneer vader behoefte voelt om met u te spreken zal hij heus wel naar u toekomen. Stel u gerust, u ziet vader heus nog wel een keer terug voordat u begraven zult worden. Maar thans moet ik hem op de hoogte stellen van hetgeen gij mij gezegd hebt omtrent Li Wang. Ik ben er nog steeds niet helemaal zeker van dat gij de waarheid gesproken hebt, maar een gewaarschuwd man geldt voor twee en ik zou het me nooit kunnen vergeven indien ik naliet vader te waarschuwen. Binnen weinige ogenblikken kan dit huis dusdanig veranderd worden, dat er niets verdachts wordt aangetroffen. Ze stond op van het bed en bleef hem even staan aankijken. Toen bukte ze zich over hem heen en kuste hem vurig op de mond.

Templar begreep niet goed wat de bedoeling hiervan was, doch voelde wel zeer goed, dat zij op dit ogenblik geen comédie speelde. Haar hartstocht kwam in deze ene kus maar al te duidelijk naar voren en teneinde haar niet af te schrikken beantwoordde hij haar kus, die lang en vurig was. Toen stond ze op en keek hem nog een ogenblik aan. Ze sloeg de ogen neer, draaide zich om en verliet het kleine vertrek.

Templar hoorde hoe de sleutel in het slot werd omgedraaid en hoe haar voetstappen zich over de gang verwijderden. Toen was alles weer stil en kreeg Templar gelegenheid na te denken over alles wat zijn geest dit laatste half uur geleerd had. Doch wat hij niet begrijpen kon was Kuantcheh's kus, die warmer en hartstochtelijker geweest was dan welke andere dan ook, die hij in zijn leven geproefd had.

In het kort kwam het hier op neer, dat hij ongeveer veertien uur buiten kennis was geweest, als gevolg van een vreemdsoortig me-

disch experiment, dat Dr. Cheng op hem had uitgevoerd. Hij probeerde zich te herinneren wat er de vorige avond precies gebeurd was. Hij wist, dat hij zonder moeite en door een bepaald klopsignaal het huis van Dr. Cheng had weten binnen te komen. Kai Su had hem opengedaan en toen was er dat geval met die trap gebeurd. Hij was naar beneden gegleden en Dr. Cheng had gelachen. Daarop volgde een gesprek in de voorkamer op de eerste verdieping. En daarna kon hij zich niet veel meer herinneren. Hij had zich ziek en misselijk gevoeld en alles was zwart geworden voor zijn ogen. Dat was het laatste geweest...

Plotseling herinnerde hij zich weer het mes, dat in zijn binnenzak stak. Zou hij dit kunnen gebruiken om zijn vlucht tot een feit te maken? De deur was aan de buitenkant met een sleutel afgesloten, doch misschien stak de sleutel nog in het slot.

Hoe meer hij nadacht over zijn vlucht des te sterker begon hij zich te voelen. Maar ook de gedachte aan Maryse en James, die ongetwijfeld doodsangsten zouden uitstaan, gaf hem nieuwe energie en moed. Met veel moeite wist hij zich overeind te helpen en bleef gedurende enkele volle minuten op de rand van het bed zitten, zijn hoofd steunend in de beide handen.

Hij voelde de knagende pijn in zijn achterhoofd nu weer sterker dan voorheen en het leek hem alsof er gloeiende poken in zijn ogen staken.

Toen hij probeerde op te staan voelde hij hoe zijn knieën knikten en zijn hele lichaam beefde. Was het mogelijk, dat een mens in ruim twaalf uur dermate kon verzwakken, dat elk menselijk gevoel van eigenwaarde totaal de bodem in werd geslagen en men zich begon af te vragen of het nog nut had verder te leven?

Hij moest het antwoord op deze vraag, die hij zich stelde, schuldig blijven, doch moest desalniettemin het ontmoedigende feit duidelijk en tastbaar constateren.

Hij wist, dat er tussen hemel en aarde dingen bestonden, waarvan men het bestaan eigenlijk slechts kon gissen en die het menselijk verstand niet kon begrijpen. Maar hier was sprake van misdaad in de zuivere zin des woords. Een massamoordenaar was bezig zijn helse ideeën uit te werken en onschuldige mensen van het leven te beroven op een manier, zoals dit nog nooit in de geschiedenis was voorgekomen.

Wat gaf het eigenlijk of men zich op dit moment nog bezighield met hoogdravende theo-

rieën ten aanzien van de rechten van de mens? Hij, John Templar, de alom gevreesde gentleman-inbreker en internationale avonturier, de gewaardeerde doch anonieme philanthroop, hij bevond zich in een uiterst benarde positie, die hem langzaam maar zeker naar de dood leidde.

En dat mocht en dat zou niet gebeuren. Er moesten middelen bestaan om zich aan dit noodlot te onttrekken. Had hij Dr. Cheng niet reeds meerdere malen bij de neus genomen? Was hij niet reeds vroeger de overwinnaar geweest in het duel op leven en dood met de misdadige Chinese geleerde?

En waarom zou dit ook deze keer niet het geval kunnen zijn? Waren de omstandigheden thans soms anders?

Ja, hij voelde zich zwak en lusteloos, terwijl hij vroeger geprikkeld werd door een niet te temmen energie en een vaste wil tot slagen.

Weer betastten zijn vingers het koude staal van de Chinese dolk, die nog steeds in zijn binnenzak stak. Voetje voor voetje schuifelde hij naar de deur, zich afvragend hoe het komen kon, dat zijn benen zo zwaar wogen. Het leek hem alsof er aan iedere voet honderd kilo lood hing.

Na veel krachtsinspanningen bereikte hij de deur van het kleine kamertje. Hij steunde een ogenblik tegen het paneel met zijn hoofd op de onderarm en haalde diep adem. Het was benauwend warm in het vertrek en hij voelde hoe zich op zijn voorhoofd klam zweet had afgezet.

Zijn hand gleed naar de kruk van de deur. Hij draaide deze om, doch merkte al snel, dat de deur niet meegaf en gesloten was. Natuurlijk, hij had toch zelf gehoord dat Kunantcheh de sleutel in het slot had omgedraaid.

Toen legde hij zijn oor tegen het paneel om enig geluid van buiten af op te vangen. Hij hoorde niets, maar toen... plotseling... weerklonk een ellendige schreeuw van een mens in nood... er vloekte een man en Templar herkende de stem van die man. Deze herkenning gaf hem nieuwe kracht en moed. Want de stem, die eerst zo erbarmelijk geschreeuwd had en toen gevloekt was de stem van James, zijn trouwe, onafscheidelijke bediende.

HOOFDSTUK IV.

Waarin James Parker een vreemdsoortige reis gaat maken en plannen worden gemaakt om de ene liefde door de andere te laten beantwoorden.

Li Wang had James tot vlak voor het huis van Dr. Cheng gebracht. Daarna was Li Wang met een angstig hart teruggedaan naar het winkeltje van Tan Foe. Hij voelde zich niet meer erg op zijn gemak in de onmiddellijke nabijheid van zijn gewezen meester, die hij afgezworen had.

James stond enkele ogenblikken zwigend naar de voorgevel te kijken, liep dan resoluut de stoep op en klopte, zoals Li Wang hem gezegd had te doen: twee maal lang en drie maal kort.

Hij moest geruime tijd wachten en zekerheidshalve klopte hij nog eens het afgesproken signaal. Het zal misschien drie volle minuten geduurd hebben toen de deur geopend werd en een glimlachende Chinees in de opening verscheen. Het was Kai Su.

— U wensen? vroeg hij vriendelijk.

— Ik wil Dr. Cheng spreken, antwoordde James.

— U komen binnen alstublieft, glimlachte de Chinees. Ik Dr. Cheng zeggen iemand hem willen spreken. Uw naam zijn?

— James Parker.

James trad binnen en verbaasde zich over de hartelijke ontvangst. Doch hij bleef niettemin op zijn hoede toen Kai Su de deur achter hem sloot. Hij volgde de man door de smalle gang en plotseling werd hij van achteren beetgegrepen. Twee paar handen trokken zijn armen naar achteren en draaiden deze bijkans uit het lid. Toen gaf hij een schreeuw en vloekte luid. Precies, zoals Templar het in zijn gevangenis gehoord had.

Boven aan de trap stond Dr. Cheng, gehuld in zijn groene kimono, breed grijnzend en uitdagend met een wraaklustige blik in zijn groene ogen.

— Wees welkom, Mr. Parker, begroette hij de reus. Voelt U soms iets voor een ouderwets spelletje worstelen? Mijn bedienden zijn werkelijk azen op dat gebied?

James had te veel pijn om een woord te kunnen uitbrengen. Daarom hield hij wijzelijk zijn mond en liet zich gedwee door de beide mannen naar boven brengen, waar hij aan de ach-

Leest pagina 4

van het omslag!

terzijde van het huis in een helder verlichte kamer werd geleid. Op het eerste gezicht leek het een operatiekamer in een ziekenhuis. Er stond onder een enorme schijnwerper een smetteloze operatietafel en overal in het rond stonden ingewikkelde instrumenten en apparaten. Dr. Cheng gaf een kort bevel in het Chinees en zonder enige plichtplegingen begonnen de beide Chinezen James te ontkleden, er voor zorgend, dat zijn armen steeds in die pijnlijke stand op zijn rug bleven. Binnen vijf minuten stond hij zoals hij geboren was in het midden van de kamer: een geweldig gespierd lichaam, dat op het eerste gezicht uitsluitend uit botten en spieren scheen te bestaan, breed en hoekig, schitterend gebouwd als een Griekse atleet.

De beide Chinezen, die veel kleiner waren dan James, doch over geweldige lichaamskrachten bleken te beschikken, tilden hem van de grond en legden hem op de tafel neer, terwijl Dr. Cheng met een paar snelle bewegingen een aantal brede linnen riemen om zijn lichaam gespte, zodat de reus zich nauwelijks meer kon bewegen.

Dr. Cheng zei nog enkele voor James onverstanebare woorden waarop de beide bedienden de kamer verlieten en Dr. Cheng de deur achter hen sloot.

Hij kwam vlak voor zijn gevangene staan en bewonderde een kort ogenblik het gespierde lichaam.

— Ik geloof, zei hij dan langzaam, dat dit het mooiste en gezondste lichaam is, dat ik ooit voor een experiment heb kunnen gebruiken.

Het woord experiment deed de reus schrikken. Hij rukte verwoed aan de linnen banden, doch deze bleken geen millimeter te wijken. Ze drukten zwaar op zijn armen en borst en benen, doch meer ook niet.

— Ja, mijn waarde Mr. Parker, ik ben van plan een zeer interessant experiment met U uit te halen. Ik heb hetzelfde reeds vannacht met Uw meester gedaan, met Sir Neville Carlisle, en hij heeft het experiment wonder wel doorstaan. Hij is vanzelfsprekend nog een beetje zwak, doch weldra zal hij weer geheel hersteld zijn van de uitputting waaraan hij nog lijdende is.

Dr. Cheng plaatste een stethoscoop in zijn oren en begon het lichaam van James nauwkeurig te onderzoeken. Hartslag, ademhaling, alles bleek in orde te zijn. Vervolgens mat hij de bloeddruk en voldaan legde Dr. Cheng de verschillende instrumenten weer terug.

— Mijn waarde James, zei Dr. Cheng joviaal, ik zal je eerst vertellen wat er met je gaat gebeuren, alvorens ik met het experiment ga beginnen. Reeds vele lange jaren ben ik zoekende geweest naar de oplossing van het hiernamaals. Ieder weldenkend mens zal er zich van bewust zijn, dat het leven niet met de dood beëindigd wordt, doch dat de ziel — die het leven beheerst en vertegenwoordigt — naar elders verhuist. Het doet er weinig toe hoe wij die plaats noemen: hemel, hel, vagevuur, hiernamaals, eeuwigheid of hoe dan ook. Maar het staat vast, dat de dood slechts betekent het afsterven van het vlees, van de materie. De ziel gaat naar een oord, waarover wij niets anders weten dan datgene, wat ons geleerd wordt uit de heilige boeken. Gij hebt daartoe de bijbel, de Mohammedanen de Koran en wij Chinezen putten onze wijsheden uit de Ieren van Lao-tse, het zogenaamde Taoïsme, of van Kroeng-Foe-tze, die gij Europeanen Confucius noemt en de leer van Boeddha, de grote Siddhartha Gautama.

Doch in elke leer vinden wij de overgang van leven naar eeuwigheid, maar daar tussen de fase van de dood. Wat mij altijd heeft geboeid is het hiernamaals omdat ik het leven op deze wereld te goed ken. Ik wil weten wat er in het hiernamaals gebeurt, hoe het leven daar is en of het de moeite waard is dood te gaan om het eeuwige leven te verkrijgen. Ik zou dit misschien gemakkelijk te weten kunnen komen door mijzelf te doden en over te stappen in dat andere leven. Doch de onwetendheid over het feit wat mij daar te wachten staat, weerhoudt mij van die daad. Daarom wil ik het vernemen uit de monden van anderen. Begrijpt gij reeds wat mijn bedoelingen zijn? Neen, ik zal het je vertellen, mijn waarde James. Ik ga je doden, je zult sterven en mij vertellen wat je ziet en hoort en voelt. Daarna zal ik je weer tot dit aardse leven terugbrengen, hetgeen mij mogelijk gemaakt werd door een perfectionering van een mijner laatste vindingen ten aanzien van de werking van hart, ademhaling en bloedsomloop. Kom nu, James, wees zo rustig mogelijk, stel je voor, dat je een reisje gaat maken naar een jou onbekend land, waar je vele nieuwe dingen zult zien en horen. Maak je geest los van je lichaam en geef je geheel en al over aan mijn wil. . . .

Dr. Cheng draaide zich om en liep naar een witte instrumentenkast. Hij nam er een soort injectiespuit uit, waarin een naald stak, die ongeveer twintig centimeter lang was. Uit een

klein flesje goot hij enkele centiliters blauwachtige vloeistof in het spuitje, deed er nog een andere vloeistof bij en draaide het spuitje dan dicht. Even probeerde hij het door op het zuigertje te drukken en James zag hoe er enkele druppels uit de naald opwelden en op de vloer terecht kwamen.

James was te veel onder de indruk van hetgeen hij gehoord had om een woord uit te brengen. Misschien was hij ook wel onder een bepaalde hypnose, welke Dr. Cheng hem opgelegd had. Hij wist het niet en zou het misschien nooit meer weten.

Eén ding drong echter machtig sterk tot hem door: deze man met zijn perkamenten gezicht was bezig op een kalme manier zijn, James', dood voor te bereiden. Een dood, die slechts van tijdelijke aard zou zijn volgens de Chinese geleerde, doch die even goed altijd zou kunnen voortduren indien er in de berekening van Dr. Cheng iets mis zou gaan.

James voelde zich ziek en misselijk en af en toe kwam er een zwarte waas voor zijn ogen. Hij zag hoe de Chinees zich over zijn lichaam heenboog. De stethoscoop stak weer in zijn oren en het nikkelen knopje drukte op zijn borst ter hoogte van het hart. Dr. Cheng richtte de punt van de lange naald op een bepaalde plaats vlak naast de knop van de stethoscoop, luisterde aandachtig en scherp en drukte dan de naald met kracht in het vlees.

James' ogen volgden iedere beweging en hoewel hij niets gevoeld had, zag hij, dat de naald over een lengte van twintig centimeter in zijn borst verdwenen was. De vingers van Dr. Cheng drukten het zuigertje naar omlaag en de vloeistof werd in zijn hart gespoten. Toen luisterde Dr. Cheng weer met zijn stethoscoop en verloor James het bewustzijn of... de dood? Hij wist het zelf niet meer. Leefde hij nog of was hij dood?

- 0 -

Templar bleef geruime tijd staan luisteren toen hij James' stem herkend had, doch alles bleef stil in het huis. Enkele minuten later hoorde hij de stem van Dr. Cheng en vervolgens zware voetstappen op de trap. Er liepen mensen langs zijn deur, ergens ging 'n andere deur open en werd weer gesloten. Toen bleef alles enige tijd stil. Totdat er weer een deur open en dicht ging, weer voetstappen langs zijn deur en op de trap en toen bleef alles stil, zoals te voren.

Hij wachtte misschien een kwartier voordat hij zich rekenschap gaf van het feit, dat hij nu steeds werkeloos bij de deur stond en dat Dr. Cheng misschien bezig was zijn bediende en vriend te martelen of voor een misdadig experiment te gebruiken.

De wetenschap evenwel, dat James in zijn nabijheid was dat de reus het huis van Dr. Cheng had weten te vinden gaf hem nieuwe kracht en frisse moed. Hij voelde zich plotseling sterker als ooit te voren. De pijn uit zijn hoofd en ledematen was verdwenen en het kloppen van het bloed tegen zijn slapen had opgehouden.

Hij bukte zich en tuurde door het sleutelgat. De sleutel stak er aan de buitenkant in. Toen keek hij onder de deur door en constateerde, dat hij er bijna zijn hand onder door kon steken.

De rest was betrekkelijk eenvoudig. Onder het bed lagen enkele stukken linoleum, die als grondbedekking dienst moesten doen, maar in maat en kleur en dessin helemaal niet bij elkaar pasten. Voor het doel waar Templar ze voor wilde gebruiken, waren ze echter bij uitnemendheid geschikt. Hij nam een flink stuk weg en schoof dat onder de deur door, zodat er een behoorlijk stuk op de vloer van de gang lag. Vervolgens peuterde hij met de punt van de dolk net zo lang in het slot, totdat de sleutel er uit viel. Hij luisterde scherp en hoopte vurig, dat de sleutel op het stuk linoleum terecht was gekomen. Toen ging hij op zijn knieën liggen, keek onder de deur door trok het stuk linoleum voorzichtig naar zich toe. Het duurde niet lang of hij zag de sleutel langzaam naderbij komen. Het verroeste ding schoof langzaam onder de deur door en even later hield Templar hem in zijn beide handen. Hij was in staat hem tegen zijn hart te drukken, hem te kussen, doch zijn positie bood geen gelegenheid voor sentimentaliteiten. Hij legde het stuk linoleum weer netjes op zijn plaats onder het bed, stak de sleutel in het slot en draaide hem om. De veer sprong terug, de deur ging open en snel stak Templar de sleutel aan de andere kant van de deur weer in het slot. Toen gluurde hij voorzichtig de gang af. Er was niemand te zien en er viel niets te horen.

Hij wist, dat James zich in een kamer bevond, die op dezelfde gang uit kwam waar hij zich thans bevond. Geruisloos sloot hij de deur van zijn voormalige gevangenis achter zich af en sloop op zijn tenen de gang door naar de achterzijde van het huis. Toen hij langs de trap kwam keek hij een ogenblik naar beneden en

herinnerde zich toen wat er de vorige avond gebeurd was toen hij naar boven wilde rennen om Dr. Cheng bij de keel te grijpen. Er moest zich onder de trap dus een bepaald mechanisme bevinden waarmee de treden opgeklapt konden worden en dit mechanisme moest door een of ander knopje bediend worden, dat zich in zijn onmiddellijke nabijheid bevond. Waarom hij het deed wist hij zelf nog niet goed, maar koortsachtig begon hij te zoeken, totdat hij onder de leuning van de trap een klein knopje vond. Hij drukte er op, hoorde even een zacht gezoem en zag toen dat de treden van de trap langzaam opklapten en veranderden tot een lange plank, die stijl omlaag liep.

Toen lachte hij tevreden, draaide zich om en sloop verder de gang door. Voor de laatste deur bleef hij staan en legde zijn oor te luisteren tegen het houten paneel, maar horen deed hij niets. Althans geen stemmen, maar wel iets anders. Het wilde hem voorkomen, alsof er gerrammeld werd met messen en vorken, en even dacht hij er aan, dat Dr. Cheng misschien het middagmaal zou gebruiken, hoewel hij zich moeilijk kon voorstellen, dat de mandarijn Cheng zijn maaltijd zou gebruiken met behulp van mes en vork in plaats van met een paar stokjes.

Dus moest dat geluid een andere oorzaak hebben. Voorzichtig voelde hij aan de knop, doch het bleek hem al spoedig, dat de deur gesloten was. Hij keek door het sleutelgat en zag dat de sleutel aan de binnenkant in de deur stak.

Meerdere dingen kon hij natuurlijk doen. Bij voorbeeld proberen het huis te verlaten en de politie waarschuwen, maar wie weet wat er inmiddels met James ging gebeuren?

Er bleef in wezen maar één mogelijkheid: eerst James bevrijden en dan pas het huis verlaten.

Plotseling voelde hij, dat er iemand achter hem stond. Hij draaide zich om en keek in het mooie gezicht van Kuantcheh.

— Dat was niet volgens afspraak, Sir Neville, zei ze op zachte toon. Toe, weest u verstandig en laat ik U naar Uw kamer terugbrengen. Als vader merkt, dat U hier staat, zal hij woedend zijn en zult U andere dingen te verduren hebben.

— Ik denk er niet aan, Kuantcheh, antwoordde Templar, die zich afvroeg waar het meisje zo gauw vandaan was gekomen.

— Zoals U wilt, zei ze. In dat geval zal ik

alarm moeten slaan en U met geweld laten opsluiten.

— Doe wat je niet laten kunt, Kuantcheh. Wil je dan ook je vader vertellen dat je mij gekust hebt. En vooral hoe je me gekust hebt?

Even sloeg ze de ogen neer, doch dan keek ze hem weer strak aan.

— Ik wist niet, dat U er de man naar was, die misbruik zou maken van het geluk van een jonge vrouw, die nooit geluk gekend heeft en zich in een moment van gebrek aan zelfbeheersing over heeft gegeven aan de drang van een natuurlijke kracht. Vergeef me, wat ik gedaan heb, het zal niet meer gebeuren, dat zweer ik U.

— Zo heb ik het niet bedoeld, Kuantcheh. Maar kun je je mijn situatie voorstellen? Jij praat over jouw geluk...

Toen vloog plotseling de deur open en verscheen Dr. Cheng als een nijldige spin in de opening. Templar kon een glimp naar binnen werpen en zag met ontzetting, dat het naakte lichaam van James op een operatietafel lag uitgestrekt, bewegingloos en met gesloten ogen.

Toen trok Dr. Cheng met een handdruk zijn dochter de kamer binnen en hief zijn andere hand dreigend op. Tussen de magere vingers zat een vlijmscherp mes geklemd en Templar zag het dreigende gevaar dat boven zijn hoofd hing. In minder dan geen tijd had hij zijn eigen mes getrokken en wilde zich op de Chinees werpen toen Kuantcheh haar vader naar binnen trok en de deur dichtwierp. De sleutel werd omgedraaid en hij hoorde snelle voetstappen.

Templar zette zijn schouders tegen het paneel zette af en liet zijn hele lichaam met alle kracht tegen het hout aankomen. Het kraakte, versplinterde en hij rolde languit de kamer binnen, temidden van een ravage van planken en houtsplinters.

Even was hij verdoofd, doch onmiddellijk had hij zich alweer opgericht en keek de kamer rond. James lag op de tafel, doch van Dr. Cheng en Kuantcheh was geen spoor te bekennen. Weer stootte Templar dus zijn hoofd tegen de muur van het Oosterse mysterie.

Hij liep op de operatietafel toe, greep James' pols en toen betrok zijn gezicht. Het kreeg een asgrauwe kleur en woedend greep hij de stethoscoop die op een tafeltje lag. Hij luisterde aandachtig, doch alles bleef dodelijk stil.

Toen smet hij het instrument in een hoek en vloekte binnensmonds. Daar lag nu zijn trouwe vriend... dood...

Plotseling hoorde hij een gemene lach achter zich en toen hij zich omdraaide, keek hij in een zware revolver, die in Dr Cheng's hand lag. De Chinese mandarijn stond in de versplinterde deuropening en keek grijnzend naar hem.

— Dacht U werkelijk met bruut geweld tegen mij op te kunnen, Sir Neville? Zoals U ziet heb ik mij van een revolver verzekerd, aangezien dat het wapen is waarvan Westerlingen zich bedienen. Mag ik U verzoeken de doden met rust te laten en...

— Jij gemeen vuil zwijn, jij hebt mijn vriend vermoord in koele bloede, een prachtkerel was het, die jou nooit enig kwaad heeft gedaan, vermoord heb je hem, maar boeten zul je er voor.

— Blijft U daar rustig staan, Sir Neville, indien U een centimeter dichterbij komt schiet ik... en ik mis nooit mijn doel.

Templar deed alle moeite om zijn zwaar beproefde zenuwen in bedwang te houden en tot kalmte te brengen. Hij stond te trillen op zijn benen en zijn blikken vlogen koortsachtig van het lichaam op de operatietafel naar de Chinees in de deuropening.

Dr. Cheng gaf een kort bevel. Onmiddellijk daarop kwamen twee bedienden te voorschijn, die de avonturier in een ijzeren greep beetpakten en hem de kamer uitsleepten.

Toen hij de gang betrad zag hij dat de trap weer in de normale stand was teruggebracht en hoewel hij probeerde zich te verzetten sleepten de beide bedienden hem meedogenloos naar beneden. Dr. Cheng volgde op enige afstand. Van Kuantcheh was geen spoor te bekennen.

In de benedengang opende een derde bediende, die blijkbaar had staan wachten, een smal deurtje, dat zich naast de keuken bevond. Deze bediende herkende hij als Kai Su, de man, die hem de vorige avond ontvangen had.

Achter de geopende deur bevond zich een donker gat, en toen Templar even achteruit deinsde, voelde hij een harde duw in zijn rug. Hij zag het donkere gat snel naderbij komen, voelde een zuigende wind langs zijn oren en kwam toen met een smak op een harde vloer terecht, waar hij roerloos bleef liggen.

Dr. Cheng had zich in minder dan geen tijd hersteld van de plotselinge emotie, welke de onverwachte verschijning van de gevangen gewaande Templar hem had berokkend. Hij keerde terug naar zijn werkkamer en bleef enkele ogenblikken staan voor de roerloze gestalte van James Parker, die niets van het gebeurde gemerkt had, aangezien hij dood was volgens

de begrippen, welke men thans nog over de dood koestert.

Met een paar bewegingen van zijn voeten schopte hij de stukken latwerk van de verbrijzelde deur aan de kant en trok dan een rollende instrumententafel naderbij en gaf James enkele injecties in de borst en in het achterhoofd. Vervolgens controleerde hij met zijn stethoscoop de hartslag, die binnen enkele minuten hoorbaar zou moeten worden. Dr. Cheng wachtte gedurende ruim vier en een halve minuut in grote spanning. Toen hoorde hij heel vaag het zwakke slaan van het hart van de man, die langzaam weer tot het leven terugkeerde.

Het gezicht van Dr. Cheng stond strak als uit marmer gehouwen en met behulp van een koptelefoon en een microfoon begon hij een gesprek te voeren met de tot het leven terugeroepene. De woorden, die James sprak waren met het blote oor niet waar te nemen, doch Dr. Cheng kon ze door middel van microfoon en koptelefoon zeer duidelijk horen.

— Waar ben je geweest, James? vroeg Dr. Cheng zachtjes.

— Alles werd zwart voor mijn ogen, klonk de stem van James in de koptelefoon. Zwarter dan ik ooit iets gezien heb, maar langzamerhand begon het in de verte te dagen, het was alsof de zon aan de horizon opging. Ik hoorde muziek...

— Wat voor muziek? Trommels? Trompetten?

— Neen, het klonk als de muziek van honderden harpen en bazuinen, schitterende muziek, die aanzwol tot een machtige symphonie zonder begin en zonder einde.

— Probeer de melodie eens te zingen, James, zei Dr. Cheng.

— Het was geen bepaalde melodie, het waren tonen, accoorden, maar zo schoon, zo imponerend, dat alles er bij in het niet zonk. En naarmate het lichter werd, nam de muziek af. De schone accoorden verstierven onder de kracht van het opkomende licht en ik keek om me heen en zag dat ik in een stad stond waar alles fonkelde van goud en diamanten. Huizen van een ongekende schoonheid, opgetrokken uit het edelste metaal en versierd met de duurste diamanten van het zuiverste water. Geweldige poorten van gouden beeldhouwwerk, en mensen zag ik ook. Schone mensen, mannen en vrouwen met prachtige gezichten. Zij gingen gekleed in lange, smetteloze gewaden en schreden alsof ze op de wolken liepen, elastisch, soepel, ele-

gant, alsof het een modeshow was. En iedereen lachte, niet hard of banaal, maar glimlachte tegen iedereen en iedereen en alles scheen volmaakt gelukkig te zijn. Er was een overvloed van spijzen en dranken. Alles stond langs de straten opgestapeld, de heerlijkste schoonste vruchten, waar geen vlekje opzat, de zuiverste wijnen, die ik ooit geproefd had. Ik at en dronk en was niet meer te verzadigen. Niemand zei iets tegen me, iedereen lachte en knikte me toe, men boog voor me en ik boog terug. Er was muziek en er werd gedanst, geen banale moderne dansen van de aarde, maar dansen, die de geest in vervoering brengen zonder de zinnen te prikkelen. Iedere beweging van zo'n dans had een bepaalde bedoeling, en het geheel vormde de manifestatie van het eeuwige schone, dat door geen kwaad kan worden aangetaast. Het was een pracht van bewegingen, die rhythmisch doch rustig werden uitgevoerd en de muziek was weer dezelfde die ik gehoord heb toen ik de stad binnenkwam en toen alles nog donker om me heen was. Nu wordt het weer langzaam donkerder, het lijkt alsof de avond valt, de muziek wordt weer luider en het licht neemt in kracht af. Het wordt duister en de muziek wordt harder en harder, de tonen zijn niet zo mooi en zuiver meer, er zitten dissonanten in, het klinkt zelfs vals en ook het rythme is niet meer hetzelfde. De maten worden steeds gesyncopeerder, totdat alles volslagen donker om me heen is en de muziek mijn trommelvliesen dreigt te doen barsten...

Toen opende James de ogen en staarde afwezig om zich heen. Dr. Cheng legde de koptelefoon af en plaatste deze met de microfoon in de instrumentenkast. Hij controleerde snel de hartslag van James, zijn ademhaling en bloeddruk en knikte dan tevreden. Zijn experiment kon een volslagen succes genoemd worden

James bleef rustig met open ogen op de tafel liggen. Hij verroerde geen vin en staarde alleen maar naar het plafond. Zijn ruime borst welfde regelmatig op en neer onder de zware ademhaling...

Dr. Cheng keerde eveneens weer tot de werkelijkheid terug, hij maakte enkele aantekeningen in een dik boek en bleef dan enkele ogenblikken in gedachten verzonken staan peinzen. Hij dacht aan Sir Neville Carlisle, die hem ook ditmaal weer in de wielen had proberen te rijden. Was het niet beter de man eenvoudig te doden? Maar wie zou dan zijn tegenstander moeten zijn? Dr. Cheng was een man, die niet

zonder strijd kon. Hij had in zijn leven vijanden en tegenstanders nodig. Die hielden hem in het leven en gaven hem de kracht tot het uitvoeren van zijn experimenten.

Hij verliet de kamer en ging naar het vertrek aan de voorzijde van het huis, dezelfde kamer waar Templar de vorige avond bewusteloos was gevallen.

Kuantcheh lag op een divan en las een dik boek, dat op haar opgetrokken knieën lag. Toen de deur open ging, keek ze op en wachtte tot haar vader iets zou zeggen.

Dr. Cheng knikte slechts. Hij zag er vermoed uit. Uit een fijnbesneden doosje nam hij een lange sigaret, die hij in een lang pijpje stak. Hij streek een lucifer aan en gaf zich vuur. Toen ging hij op een divan zitten en begon te spreken.

— James Parker leeft weer, Kuantcheh, zei hij in het Chinees.

— Hoe is zijn toestand? vroeg de jonge vrouw.

— Uitstekend. Nog nooit heb ik zo'n prachtig en gezond mens gezien. Sir Neville is ook zeer goed gebouwd en geniet eveneens een volmaakte gezondheid, maar toch is James Parker beter bestand tegen dergelijke experimenten. Binnen een uur is hij weer geheel hersteld en zal hij zich van niets meer iets herinneren?

— Wat is er met Sir Neville gebeurd, vader?

— Ik heb hem in de kelder laten werpen.

— In de kelder? Maar vader, daar wemelt het van de ratten. Ze zullen hem vermoorden.

— De ene rat hoort goed bij de andere rat, Kuantcheh. En ze zullen hem heus niet vermoorden. Liever nog bijt Sir Neville ze stuk voor stuk de strot af dan zich door een rat te laten vermoorden.

— Bent U niet erg hard en wreed tegen Sir Neville, vader? Hij is tenslotte toch ook een intellectueel en nog wel een man, die het keer op keer weer waagt U te trotseren.

— Ik heb ook respect voor hem, Kuantcheh, maar ik mag me niet door overdreven gevoelens laten beïnvloeden. Sir Neville Carlisle is werkelijk een man, die mij zeer veel respect en waardering afdwingt. Het is alleen jammer, dat hij mijn inzichten omtrent de wereld niet kan delen. Anders waren we waarschijnlijk de beste vrienden. Nu is hij evenwel een vijand, die mijn ondergang ten doel heeft. En, Kuantcheh, mijn ondergang is ook de jouwe, kind van je moeder.

— Dat kan me niet veel schelen, vader. Ik ben niet bang voor de dood. Nu leef ik, maar

wat kan het leven me bieden? Zelden kom ik op straat, nooit ontmoet ik andere mensen, geen man, die van me zou kunnen houden.... vader, begrijpt U dan niet wat ik bedoel?

Dr Cheng keek zijn dochter strak in de groene ogen en knikte.

— Ja, kind, ik begrijp wat je bedoelt. Je houdt van hem, nietwaar?

— Ja, ik houd van Sir Neville, vader. Ik ben straks zijn kamer binnengegaan en heb hem wat water gegeven, ik hem met hem gesproken en ik heb hem gekust. Ja, ik houd van hem, ik zou hem gelukkig willen maken als hij het mij wilde doen.

— Ik denk niet, dat Sir Neville dezelfde gevoelens voor jou koestert als jij voor hem, Kuantcheh. Maar goed, ik wil je helpen. Er zal niets anders opzitten dan dat we Sir Neville met ons meenmen naar China en hem daar in staat stellen jouw liefde voor hem te gaan waarderen. We kunnen naar Formosa gaan zolang, dat nog in nationalistische handen is, maar eerst wil ik mijn voornemens ten uitvoer brengen. Engeland moet en zal vernietigd worden en zelfs de liefde van mijn dochter kan en mag me daar niet bij in de weg staan. Ik zal je alle hulp toezeggen, die ik je geven kan, maar sta jij me bij in deze uren, dat ik mijn levenswerk ga beëindigen. Engeland moet boeten voor het onrecht, dat het alle eeuwen door aan China heeft aangedaan. Het heeft China in de laatste dagen de genadeklap gegeven en ik zal het Engeland terugdoen. Kom, Kuantcheh, laten we gaan eten, je zult wel honger hebben.

Ze stonden beiden op en gingen naar beneden, waar in de eetkamer een tafeltje gedekt stond.

Stelt U prijs op een complete serie?

Voor enkele liefhebbers hebben wij nog een beperkt aantal oudere nummers à f 0.25 per stuk

Zendt een postwissel met een opgaaf van de door U gewenste nummers en, wij zenden U het verlangde franco thuis!

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF, - DEN HAAG

Spuistraat 9 - Telefoon 114096 - Giro 532216

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS, ANTWERPEN

Kortemarkstraat 18 - Tel. 95895 - P. C. 403672

HOOFDSTUK V.

Waarin de vrijheid zeer duur betaald moet worden en Napoleon en Mussolini elkaar weldra de hand zullen reiken.

John Templar ontwaakte uit zijn verdoving met een barstende hoofdpijn en een gevoel alsof zijn lichaam op twintig plaatsen gebroken was. Hij probeerde zich op te richten, doch deze poging alleen al veroorzaakte hem hevige pijnen, zodat hij zich snel terug liet vallen. Hij bleef op zijn rug liggen en constateerde toen, dat hij nat was. Zijn hand gleed over de bodem van de kelder en hij ontdekte, dat er minstens twee centimeter water in stond.

Hij rilde, want het water was koud als ijs en er hing een verschrikkelijke lucht in de kelder. Het leek hem alsof er iets over zijn been liep, een dier, doch dat idee vond hij aanvankelijk wel een beetje belachelijk, totdat hij naast zich water hoorde plassen. Toen eerst dacht hij aan de aanwezigheid van ratten. Deze gedachte veroorzaakte hem 'n rilling van walging en ondanks de hevige pijnen in rug en schouders stond hij in minder dan geen tijd overeind. Ratten in de kelder en water op de vloer betekende waarschijnlijk, dat de kelder in verbinding stond met de rivier, die niet ver van het huis stroomde. En de rivier betekende de vrijheid.

Hij voelde in zijn zak naar zijn aansteker, die evenwel drijfnat was waar dus niets meer mee viel aan te vangen.

Tastend strompelde hij door de kelderruimte heen, struikelend en vloekend kwam hij bij een muur terecht en begon deze te onderzoeken. De hele kelder zocht hij af, alle vier de wanden, totdat hij in een hoek van de kelder, even boven de vloer, een vierkant rooster vond, dat met een ruk van de wand verwijderd kon worden. Hij tastte voor zich uit in de opening, doch voelde niets dan lucht. Ook in de gang stond water en zonder zich te bedenken kroop hij op handen en voeten door de koker, die misschien in verbinding zou staan met de rivier. Het was er donker en de stank was bijna ondraaglijk. Een gevoel van misselijkheid maakte zich van hem meester toen zijn handen in het vuil van de gang tastten. Maar hij moest voorwaarts, de vrijheid tegemoet, weg uit deze verschrikkelijke gevangenis, die zijn dood zou kunnen betekenen.

Hij wist niet hoe lang hij voortgekropen had, doch na verloop van tijd bemerkte hij, dat het water in de gang begon te stijgen. De stank werd eveneens ondragelijker en weldra reikte het water tot aan zijn borst, terwijl hij op handen en voeten voortkroop.

Even bleef hij rusten om adem te halen en op krachten te komen. Hij luisterde aandachtig en meende een geluid te horen. Was dat niet het gestamp van een machine? Zou dat een boot kunnen zijn, die op de rivier voorbijvoer?

De gedachte alleen al maakte hem krachtiger. Hij sprak zich moed in, verzamelde al zijn energie en kroop verder door de stinkende gang en het smerige water, dat nu reeds zijn schouders bereikt had. Het gevoel uit zijn lichaam was geheel verdwenen. Zijn benen en armen waren half bevroren en zijn vingers dood als pieren. Maar voort ging het, steeds maar weer verder, de vrijheid tegemoet.

Totdat hij niet meer kon en hij zich uitgeput tegen de muur van de gang liet zakken. Het water stroomde af en toe over zijn lippen, die hij stijf gesloten hield en af en toe dreef er iets tegen zijn wang op of tegen zijn neus. Er plaste iets naast hem, waarschijnlijk een rat, die voorbij zwom, de rivier tegemoet om voedsel te halen.

De rivier... de rivier... de vrijheid...

Moeizaam richtte hij zich op zijn knieën en met een laatste krachtsinspanning sleepte hij zijn gepijnigde lichaam voort in de richting vanwaar hij de uitkomst verwachtte.

Plotseling werd het lichter. Hij merkte, dat hij een bocht van de gang bereikte en spoorde zichzelf tot het uiterste aan. Hij voelde zich als een schip, dat in het gezicht van de haven vergaan moet. Maar Templar wilde niet vergaan. Hij dacht aan de hulpeloze gestalte van James, die op de operatietafel gelegen had, in de macht van Dr. Cheng. Hij dacht aan de liefvallige Maryse, zijn intieme vriendin, die waarschijnlijk ten einde raad zou zijn en zich de wanhoop nabij zou voelen. Hij dacht aan de hete lippen van Kuantcheh, de gevaarlijke en verleidelijke Chinese, wier kus hem de levenskracht had teruggegeven en waardoor hij de wens tot verder leven had terug ontvangen.

Hij kroop de bocht om en knipperde dan even met de ogen. Voor hem bevond zich een witte boogpoort, dat gevormd werd door het daglicht, dat door een rooster naar binnen scheen. Weer een rooster... een rooster, dat hem van de vrijheid scheidde.

Zou ook dit rooster zo gemakkelijk te verwijderen zijn? Maar neen, al zijn moed zonk hem in de schoenen. Er was geen beweging in te krijgen, het zat muurvast in de stenen van de muur.

Daar lag de rivier, hij zag de oever, de schepen, de mensen, hij hoorde stemmen, er werd gelachen, ergens speelde een accordeon een Frans walsje.

Leven... leven... leven...

Verwoed rukte hij aan de spijlen van het rooster. Er zat beweging in, doch te weinig om het los te rukken. Toen viel zijn blik op enkele losse stenen, die in de muur zaten. Hij dacht aan het mes, dat nog steeds in zijn binnenzak stak en toen ging hij koortsachtig te werk. Met de dolk, die uit hard staal vervaardigd was, begon hij het cement tussen de stenen los te peuteren, totdat de eerste steen er uitgetrokken kon worden. Toen er eenmaal een begin was volgden andere stenen, een kant van het rooster was nu helemaal bevrijd, en hij zou alleen maar met alle kracht tegen het rooster aan moeten duwen om het te doen loslaten.

Maar kracht was juist wat hem ontbrak. Kracht had hij nodig, doch hij was totaal uitgeput. En dan speelde weer die accordeon een slepend walsje, van liefde en maanlicht, ergens in een nauw straatje van Parijs.

De gedachte aan Parijs schonk hem weer wilskracht tot leven en met met de wilskracht ontving hij lichaamskracht. Zijn beide handen grepen de spijlen van het rooster, duwden van zich af en krakend lieten de stenen in de muur los. Het rooster verdween in de diepte en zonder dat hij er moeite voor behoefde te doen dreef zijn lichaam de tunnel uit, de open rivier tegemoet. Hij gaf er zich evenwel goede reken-schap van, dat zijn vrijheid een feit was geworden, dat hij had weten te ontkomen aan de duivelse macht van Dr. Cheng en dat hij vrij was te doen en te laten wat hij wilde.

Nu zou hij James te hulp kunnen komen, nu zou hij Maryse op kunnen bellen en haar vertellen, dat alles in orde was. Misschien een kwartier lang bleef hij in het ijskoude water drijven. Hij had geen gevoel meer, alleen nog maar hoop.

Dan draaide hij zich op zijn borst en zwom met stevige slagen naar de oever. Hij zocht een plaats waar hij aan land kon komen. En ergens tussen twee huizen ontdekte hij een smal gangetje. Met veel moeite hees hij zich naar boven en stond even later op de wal, steunend

tegen de muur van een bouwvallig huis Hij had een wee gevoel in zijn maag, hij had honger en dat alleen al was een teken, dat hij nog gezond was, ondanks het duivelachtige experiment, dat Dr. Cheng op hem had uitgevoerd. Hij vroeg zich af wat voor een experiment het geweest kon zijn, doch gunde zich geen tijd om zich er in te verdiepen.

Hij moest verder, James bevrijden, Maryse oppellen. Snel liep hij in zijn druipende kleren het straatje door, keek aan het einde even naar links om zich te oriënteren en sloeg dan rechtsaf. Een paar minuten later ging hij het winkeltje van Tan Foe binnen. Tan Foe zat in de achterkamer en Li Wang zat tegenover hem.

— Li Wang hebben lang gewacht op komst van Sir Neville, sprak Tan Foe. Hij willen reeds politie waarschuwen, omdat bediende van Sir Neville hier gekomen zijn en Tan Foe hem de weg gewezen hebben. Maar bediende van Sir Neville niet komen terug en Tan Foe en Li Wang zijn ongerust over lange wegblijven.

— Allright, jongens, antwoordde Templar. Geef me wat droge kleren, want ik heb een paar uur in het koude water gelegen. En maak iets warmes te drinken klaar als je wil.

Tan Foe en Li Wang sloofden zich uit alsof de keizer van hun land op bezoek was. Zij gaven hem droge kleren, maakten hete thee met veel suiker en lieten hem een stuk koud schapevlees eten. Toen voelde Templar zich weer beter.

— En nu moet ik eerst de vrouw des huizes oppellen om haar te laten weten hoe ik er bij sta. Mag ik even bellen, Tan Foe?

— Telefoon zijn in de winkel, Sir Neville. U kennen de weg.

Templar liep naar de winkel en draaide het nummer van zijn huis. Bijna onmiddellijk daarop klonk een nerveuse vrouwenstem door de hoorn:

— Hallo?

— Ben jij het, Maryse?

— Goddank dat ik je stem hoor. John. Waar ben je en wat is er in vredesnaam allemaal gebeurd. Waar is James. Hij is al sinds vanmorgen weg.

— Te veel vragen om in één keer te beantwoorden, vrouwtje, zei hij teder. Ik kan je alleen maar zeggen, dat ik volkomen in orde ben en een reusachtige honger heb.

— John, ik heb inspecteur Marlowe opgebeld en hij zit bij me. Ik wist dat James naar de winkel van Tan Foe gegaan was en inspecteur

Marlowe heeft de Yard opgebeld om te laten uitvissen waar die Tan Foe woont. Hij wilde juist weggaan om die Tan Foe een bezoek te gaan brengen.

— Maryse, luister eens, geef mij inspecteur Marlowe even aan het toestel, wil je? Jou zie ik straks nog wel. Er zijn nog belangrijke dingen te doen.

— Tot straks dan, Johnnyboy.

Even later klonk Inspecteur Marlowe's stem door de telefoon.

— Hallo, inspecteur, antwoordde Templar. We hebben een goede kans om de muis te vangen, hoor. Ik heb zojuist weten te ontvluchten en weet waar Dr. Cheng zich ophoudt. Kom onmiddellijk met minstens twee dozijn potige kerels naar de hoek van Cotton Street Ik wacht daar op jullie en we kunnen dan gezamenlijk naar het huis van Dr. Cheng gaan.

— Maar deze keer mag hij ons niet ontspinnen, Sir Neville, zei Marlowe, alsof hij een vreemd voor gevoel had.

— Wees daar maar niet bang voor, inspecteur. Dr. Cheng denkt nog steeds, dat ik in zijn kelder bewusteloos lig. Maar ik ben er uitgeklimmen en sta hier rustig in de winkel van Tan Foe. Kunnen jullie met twintig minuten op de hoek van Cotton Street staan?

— Dat zal wel gaan, Sir Neville. Ik zal van hieruit het bureau op Commercial Road oppellen. De twee dozijn mannen kunnen van daar uit naar Limehouse gaan. Ik zie U straks wel, Sir.

Templar hing op. Hij kocht bij Tan Foe een pakje sigaretten en een doosje lucifers en zoog even behagelijk zijn longen vol met rook. Hij bleef nog een kwartiertje zitten en nam dan afscheid van Tan Foe en Li Wang.

Op zijn gemak liep hij naar Cotton Street, waar zich reeds een twee dozijn politie-agenten verzameld hadden. Hij stelde zich voor aan de brigadier, die de leiding had en deze werd plotseling heel beleefd alsof de man in sjofele kleren zich als een edelman ontpopte.

— O, neemt U mij niet kwalijk, Sir Neville, zei de brigadier, ik had U niet zo gauw herkend in dit.. eh... costume.

Templar lachte voldaan en keek de straat af. Er kwam een kleine Morris in grote vaart aangereden en even later stapten inspecteur Marlowe en zijn assistent uit.

Goedenmiddag, Sir Neville, begroette hij de avonturier. Waar is het huis?

— Kom maar mee. Laten we zo snel mogelijk lopen, anders staat binnen een kwartier heel Chinatown op zijn kop. Ze houden hier niet erg van vlagvertoon en ze zouden eens kunnen denken dat er een razzia wordt gehouden.

Templar en Marlowe gingen voorop en vijf minuten later stonden ze voor het huis van Dr. Cheng.

Templar klopte vijf maal op de deur: twee maal lang en drie maal kort. Het duurde vrij lang en hij vroeg aan een van de agenten een revolver te leen. Hiermede lostte hij drie schoten op het slot. De deur vloog open en zes en twintig mannen stormden naar binnen. Templar was de eerste, die boven aan de trap kwam. Hij drong de voorkamer binnen, doch vond deze leeg. Toen de andere kamers, die evenwel ook leeg waren. Maar in de achterkamer lag nog steeds James op de operatietafel.

De reus keek op en toen hij zijn meester herkende, slaakte hij een schreeuw van blijdschap.

— Ik smEEK U, Sir, maakt U die band los. Ik heb al van alles geprobeerd om los te komen, maar het lukt me niet. Ik weet niet wat dat gele zwijn met me uitgehaald heeft, maar volgens mijn berekening ben ik een hele tijd buiten kennis geweest.

Templar maakte de riemen los en zei:

— Zo, en nu trek je maar gauw je kleren aan en kom je met ons mee. Ditmaal mag Cheng ons niet ontsnappen.

— Ik geef U niet veel kans, Sir, zei Jantes. Men heeft ontdekt, dat U ontvlucht was en toen schijnt iedereen de vlucht genomen te hebben. Toen er op de voordeur geklopt werd stonden Cheng en die vrouw juist naast me. Ze zijn verdwenen door een geheime paneel in die muur daar.

Templar liep op de muur toe, terwijl de agenten het hele huis ondersteboven haalden. Doch alle kamers waren leeg en nergens was een spoor van Dr. Cheng of diens dochter te bekennen.

Na enig zoeken vond Templar het mechanisme waarmee de deur geopend kon worden. Hij drukte er op en langzaam schoof het-paneel opzij. Voor hem lag een trap, die naar boven leidde. De geleende revolver nog steeds in de hand en enkele agenten op zijn hielen rende hij naar boven. Hij bereikte een zolder van een belendend huis en daalde daar de trappen af. Eindelijk bereikte hij de voorkeur van het aangrenzende huis. Er speelden een paar kinderen voor de deur en een stuk of tien Chinezen

stonden met elkaar te praten, waarschijnlijk over de politionele inval waarvan ze getuige waren geweest.

— Hebben jullie iemand dit huis zien verlaten? vroeg hij de mannen.

— Ja, mister, antwoordde een Chinees. Man komt met auto en drie mannen met vrouw komen uit huis en stappen in en rijden weg.

— Welke kant?

— Die kant, mister.

Templar wiste zich het zweet van het gezicht en moest bekennen, dat Dr. Cheng hem ook deze keer weer te snel af was geweest.

Verder zoeken had geen zin, de Chinees was op het laatste nippertje met zijn gezelschap verdwenen en zou niet eerder dan over enige tijd weer ergens opduiken.

Inspecteur Marlowe kwam eveneens naar buiten, gevolgd door James. De beide mannen hoefden elkaar niets meer te zeggen. De blikken in hun ogen spraken voor zich zelf. Zowel Templar als Marlowe wisten, dat zij te laat waren gekomen om verder onheil te voorkomen. Dr. Cheng had de aftocht geblazen en lachte in stilte om die domme Engelsen, die nooit op tijd konden komen.

- 0 -

— Maar nu moet je me toch één ding eens precies vertellen, zei Templar tegen James, toen ze die avond in gezelschap van inspecteur Marlowe in de grote salon van het huis op St. James Square zat. Wat heeft Dr. Cheng met jou besproken voordat hij tot dat experiment overging.

— Het kwam in het kort hierop neer, Sir, antwoordde de reus, die weer volkomen van zijn tijdelijke dood hersteld was. Dr. Cheng wilde weten wat het hiernamaals was, hij wilde weten wat de mens staat te wachten wanneer hij de laatste ademtocht heeft uitgeblazen. Hij kon dit natuurlijk te weten komen door zich zelf te doden, maar daartoe had hij geen zin of hij was er misschien zelfs te laf voor. In ieder geval bleef hem niets anders over dan een ander mens in zijn plaats te doden en die weer uit de dood op te wekken, zodat hij Dr. Cheng zou kunnen vertellen over zijn kortstondig verblijf in het hiernamaals.

— En heeft Dr. Cheng je gedood?

— Ja, Sir, dat zei hij tenminste, maar ik geloof het niet.

— Laat ik je dan zeggen, dat hij het wel gedaan heeft. Toen ik de kamer binnenkwam waarin jij op de tafel lag, onderzocht ik je en kon ik niets anders doen dan de dood vaststellen. Je was niet meer te redden en dus bekommerde ik me niet langer om je — neem me niet kwalijk — lijk. En toch zit je op dit ogenblik springlevend voor me. Hoe wil je dat dan verklaren.

— Kunt U zich nog herinneren, Sir, dat Dr. Cheng in staat was iemand in een toestand van schijndood te brengen. U weet toch nog wel die geschiedenis met die lotussen. (zie J.T. 27).

— Maar er was hier geen sprake van schijndood, James. Daarmee zou Dr. Cheng zichzelf bedriegen. Neen, hij heeft net zo lang gezocht en geëxperimenteerd totdat hij een middel heeft gezonden om iemand weer uit de dood op te wekken. Misschien klinkt het erg fantastisch, ongelooflijk misschien, maar Dr. Cheng is tot dingen in staat, die ons menselijk verstand nooit zal kunnen begrijpen. Daarom ook is het beter, dat deze geschiedenis niet in de pers komt. Het zou hoogstens zware debatten onder de geleerdste mensen teweeg brengen, er zouden leerstoelen wankelen en hoogleraren zouden hun baantjes kwijt kunnen raken. Terwijl Dr. Cheng toch doet wat hij wil, tenzij wij hem daarin beletten. Kun je ons ook vertellen wat jij in het hiernamaals gezien hebt?

— Kunt U het, Sir? vroeg James.

— Ik? lachte Templar. Jongen, ik ben er nooit geweest.

— Toch wel, Sir. Dr. Cheng vertelde me, dat hij hetzelfde experiment ook op U uitgeoefend had en dat het eveneens met succes geslaagd was. U bent dus ook — neemt U me niet kwalijk — een lijk geweest, al zult U er zich misschien niet veel meer van herinneren...

— Wacht eventjes, onderbrak Templar hem. Ik heb uit Dr. Cheng's operatiekamer een dik boek meegenomen, waarin hij alehrlei aantekeningen heeft gemaakt. Ze zijn weliswaar in het Chinees, doch in het mandarijnenschrift, dat ik wel zal kunnen ontcijferen. Misschien heeft hij zijn bevindingen meegedeeld ten aanzien van ons verblijf in het hiernamaals. Een ogenblikje.

Hij verdween en keerde enkele minuten later terug met een lijvig boek, dat hij opensloeg. Hij bladerde er eventjes in en bepaalde dan al zijn aandacht op de grillige Chinese lettertekens, die onder elkaar opgetekend stonden.

— Kunt U er iets van lezen, Sir? vroeg inspecteur Marlowe.

— Ja, ik kan practisch alles lezen. Voor een enkel woord heb ik wel een dictionnaire nodig, doch ik kan in ieder geval begrijpen wat hij geschreven heeft. Ik zal jullie de laatste alinea's voorlezen:

„Het is gebleken, dat ook het experiment op James Parker, de bediende van Sir Neville Carlisle, succesvol genoemd mag worden. Parker heeft mij, evenals Sir Neville Carlisle, zijn bevindingen in het hiernamaals nauwkeurig en gedetailleerd weergegeven. Het is dus gebleken, dat mijn vinding de grootste aller vindingen is, en dat ik inderdaad de beschikking heb over leven en dood.

Maar het grootste experiment van mijn leven dient nog uitgevoerd te worden: het terugroepen tot het leven van personen, welke reeds langere tijd — tientallen jaren zelfs — afgestorven zijn. Ik weet, dat hun geesten nog bestaan en ronddwalen in de eeuwigheid, hun lichamen zijn tot stof vergaan, waaruit zij tenslotte zijn voortgekomen. Maar waarom niet een geest van een afgestorvene in het lichaam van een ander geplaatst? Waarom niet de geest van Napoleon of Mussolini geplaatst in het lichaam van Sir Neville of James Parker? Uiterlijk zou het Napoleon niet zijn, evenmin als Mussolini, maar de geest zou leven en macht krijgen. De geesten van vroegere tijden zouden tot leven gebracht kunnen worden en hierdoor zouden wij slechts de goede mensen tot het leven kunnen laten terugkeren en de slechte laten sterven.

Dit experiment zal het laatste zijn waaraan ik mijn krachten wens te wijden. Pas wanneer ik de hand zal hebben kunnen drukken van Napoleon, Mussolini, Socrates of Confucius, eerst dan zal ik gelukkig zijn en weten, dat mijn leven hier op deze aarde niet voor niets was. Maar zonder strijd geen overwinning, en zonder vijanden geen strijd. Daarom moet ik Sir Neville laten leven, omdat hij de grootste vijand is geweest, welke ik ooit bezeten heb.”

Templar hield op met lezen en sloeg het boek dicht. Hij legde het op de grond en zei:

— Dit was het laatste wat Dr. Cheng in zijn boek heeft opgeschreven. Waarschijnlijk werd hij gestoord door onze komst. Maar jullie zien, wat deze man in zijn macht heeft en wat hij

nog ten uitvoer wil leggen. Denk je eens in wanneer je over een maand gewoon spreken kunt met Socrates en Plato, met Augustinus en Luther. Schitterend zou het zijn wanneer die geesten tot het leven zouden kunnen worden teruggebracht. Maar is het jullie niet opgevallen over welke mensen Dr. Cheng hoofdzakelijk spreekt: Napoleon, Mussolini, wereldheersers, die de wereld uiteindelijk alleen maar oorlogen

bezorgen. Dat kenmerkt het heerserstype van Dr. Cheng, die maar respect heeft voor bruto geweld en lichamelijke macht dan voor geestelijke rijkdom.

En dat is ook de reden waarom ik vastbesloten ben de strijd tegen Dr. Cheng voort te zetten tot het bitterste einde. Er zal slechts één overwinnaar mogelijk zijn: Dr. Cheng of ik. Voor ons beiden is op deze wereld geen plaats.

EINDE

Over 14 dagen verschijnt: no. 48

- HET VERDWENEN LIJK -

Het vijfde nummer is uit!

Gentlemen

MAGAZINE

het attractieve

MAANDBLAD VOOR DE MAN

40 pagina's interessante artikelen en spannende verhalen

8 pagina's met kleuren-foto's en zwart-wit

*

Voor Nederland **45** ct. - frs **8** voor België

*

De reeds verschenen nummers van deze uitgave zijn praktisch geheel uitverkocht. Zorg er dus tijdig voor een exemplaar te bemachtigen bij Uw kiosk of tijdschriftverkoper, of geeft U omgaand op als abonné. (Per jaar f5.- of 90 francs.)

*

EEN
UITGAVE
VAN

UITGEVERSBEDRIJF

Spuistraat 9, Den Haag
Tel. 114096 - Giro nr. 532216

Agent voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN
KORTEMARKSTRAAT 18 - TELEFOON 95895 - P.C. 403672